

Bogoljub

28-30
JUNIJA
1935

II. EVHARISTIČNI KONGRES
ZA JUGOSLAVIJO
V LJUBLJANI

ING. HERMAN HUS

Junij 1935

VSEBINA:

Cb svitu večne luči: Ti, Sonce, stoji! (S. S.) — Članki: Drevo življenja. (M. K.) — Kraljica miru. (A. M.) — Božja moč. (—ž.) — Jezus v najsvetejšem Zakramentu in Marijine družbe. (A. Košmerlj.) — Luč jim je v temo zasvetila. (Dr. Fr. Jaklič.) — Izpred večne luči. 6. Za vzorom. (J. Langerholz.) — Na cilju: Po trnjevi poti do zmage. (I. K.) — Listek: Janglec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) — Evharistični kongres. — Iz življenja Cerkev: Po svetu, po domovini; Marijine družine. — Razno. — Dobre knjige. — Odgovori. — Prošnje. — Zahvale. — Odpustki. — Sedem slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za junij 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: —
Pogostno udeleževanje sv. maše. | Spreobrnjenje Rusije.

Mesečni zavetnik: Sv. Anton Padovanski, spoznavavec (13.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sobota	Fortuna, spozn.	Junjska pobožnost in naš narod	Stara Oselica	Sv. Anton, Sl. g.
2 Nedelja	6 Pov. Evgenij, sp.	Posvetitev družin presv. Srcu	Škocijan pri M.	Sv. Anton, Sl. g.
3 Poned.	Klotilda, kraljica	Naša domovina in konkordat	Soteska	Ljutomer
4 Torek	Franciš. Karač, sp.	Sv. oče in svoboda Cerkve	Škocijan pri T.	
5 Sreda	Bonifacij, škof muč.	Ljubezen med narodi	Ježica	Apače
6 Četrtek	Norbert, škof	Opravljanje Svete ure	Mirna peč	Št. Jurij o. Ščav.
7 Petek	Robert, opat	Zadoščevanje presv. Srcu	Mekinja, uršul.	
8 Sobota	† Medard, škof	Ohranitev krstne nedolžnosti	Ajdovec	Gorn. Radgona
9 Nedelja	Binkošti	Darovi Sv. Duha. Birmanci	Orčarice	Gorn. Radgona
10 Poned.	Binkoštni poned.	Misijonarji in misijonarke	Zlato polje	Kapela pri Rad.
11 Torek	Barnaba, apostol	Katoliška akcija	Lučine	
12 Sreda	Janez Fak., sp.	Letošnji novomašniki	Sv. Jošt nad Kr.	Sv. Križ pri Ljut.
13 Četrtek	Anton Pad., sp.	Deviška in zakonska čistost	Štanga	
14 Petek	Bazilij, šk. c. uč.	Odvrnitev hude ure	Št. Vid pri Silični	Mala Nedelja
15 Sobota	Vid, mučenec	Škof in duhovniki	Št. Vid n. Ljublj.	Veržej
16 Nedelja	Sv. Trojica	Uničenje bogokletja	Zalog pri Cerkl.	Marenberg
17 Poned.	Adolf, škof	Hrepenenje po popolnosti	Topla reber	
18 Torek	Efrem Sirski c. uč.	Skupna molitev v družini	Zg. Šiška š. ses.	Remšnik
19 Sreda	Gervazij in Protazij	Poklici (duh., redov. in misij.)	Zelmlje	Brezno
20 Četrtek	Sv. Rešnje Telo	Naša evharistična obnova	Kranj, Marijan.	Muta
21 Petek	Alojzij, spoz.	Prvoobhajanci	Radna	Pernice
22 Sobota	Ahacij, mučenec	Dijaki in visokošolci	Babno polje	Sv. Ožbalto b D.
23 Nedelja	2 Pob. Srečko, muč.	Apostolstvo mož in fantov	Notranje gorice	Kapla
24 Poned.	Janez Krstnik	Treznost. Sveta vojska	Preska	Sv. Jernej n. M.
25 Torek	Viljem, opat	Verski tisk	Zasip	Šmarje
26 Sreda	Janez in Pavel, muč.	Bolniki in trpeči	Kurešček	
27 Četrtek	Ladislav, kr. spozn.	Naši izseljenci. Umrli	Dragatuš	Sv. Jurij o. j. žel.
28 Petek	Srce Jezusovo	Evhar. kongres v Ljubljani I.	Črnomelj	
29 Sobota	Peter in Pavel	Evhar. kongres v Ljubljani II.	Ljublj. Sv. Peter	Ponikva
30 Nedelja	3. Pob. Sp. sv. Pavla	Evhar. kongres v Ljubljani III.	Sv. Trojica n. M.	Ponikva

SANATORIUM EMONA
Ljubljana
Kemenskega ul. 4
Zdravnik: Tel. 36-23
ordinira od 11—1
dr. Fr. Derganc, kirurg, šef-primarij v p.

KARTUZIJANSKI SAMOSTAN

Pleterje v Sloveniji (pod Gorjanci) sprejme dva pobožna mladeniča ali moža, ki znata precej latinščine ter želita z molitvijo in pokoro služiti Bogu v lepi, zdravi prirodi. — Sprejema tudi ženske lajke. — Podrobnejše navodilo daje Kartuzijski pleterje, pošta Št. Jernej, Dolenjsko, Dravska ...

Ob svitu večne luči

6. *Ti, Sonce, stoj!*

*Visoki Triglav nem strmi.
Veselo zanj, da je visok:
Kaj silnega je sredi daljnih polj
zagledal pogled mu globok!*

*Od vseh pokrajin src iskrenih
hite rodovi;
zastav ponosnih, dragocenih
kipe vrhovi;
bandér srebrnih in svilenih
žare gozdovi.*

*Marija z Brezij govori:
»Globokih mojih korenin
iz vaših tal vihar ne vznemljuje več,
z menoj je vzrastel močni Sin.*

*Otroci moji! Pojdite k Dobroti
po moji poti!
Odprite dom, da Sonce vse prostore
objeti more!
Odprite srca! Teče vir Življenja
čez grob vstajenja.«*

*Sosednji Krim se veseli:
Pozdrav mogočen poln divot
z ljubljanskega je sivoga gradu
zaslišal: sosed vrh samot.*

*Prelila se je pesem rajskih dvorov
do zemskih zborov;
razlila se je radost nebeščanov
v obraz zemljanov;
nov rod se je ob sérafih ognjenih
razvnel v plamenih.*

*Utrga véasih se oblak
izpod oboka polnega;
utrgalo se danes je nebo
nad poljem mesta stolnega.*

*Naš shod je sončni vzhod med brati!
O, vzhod naš zlati!
Kdo Gedeon bi mogel biti troj,
da reče: »sonce, stoj!«
Ti, Sonce, stoj! In stojte, ve nebеса —
v skrivnosti Rešnjega Telesa!*

S. S.

Drevo življenja

Prelepo povest smo slišali že v otroških dneh... Sredi čudovito lepe pokrajine je stalo drevo. Njegov sad ni bil kot sad drugih dreves. Kdor bi ga namreč utrgal in okusil, ne bi umrl; marveč bi ostal večno mlad.

Pa saj to ni bila povest, živa resnica je bila, zapisana na prvih straneh knjige božjega razodetja: Svetega pisma. »Zasadil pa je Gospod Bog od začetka vrt veselja, in je postavil vanj človeka, katerega je bil naredil. In Gospod Bog je dal iz zemlje rasti mnogo drevja, lepo za pogled in prijetno za jed; tudi drevo življenja sredi raja.« (I Moz 2, 8.)

Prva človeka sta pa bila neposlušna, zato sta morala iz raja v trpljenje zemlje, ki jo je zadelo božje prokletstvo.

Vse človeštvo je s padcem Adamovim zašlo v nesrečo. Vsa pota križem zemlje bi človek prehodil, vse bi preizkusil, da bi našel kje skriten vhod v nekdanji paradiž. Pa je zaman ves napor. Zemlja rodi trnje in osat in človek si služi v potu svojega obraza svoj kruh.

In vendar, zemlja ni samo gola pušča; še vedno je na nji prelep vrt in sredi tega — drevo življenja. Sadovi tega drevesa dajejo nesmrtnost vsem, ki jih uživajo. Sveta Cerkev je ta vrt in presveta Evharistija je drevo, ki hrani naše duše za večno življenje.

Presveta Evharistija ni samo skriti živi Bog v naših tabernakljih, ki pred njim plapolata večna luč in nas vabi, da ga obiščemo. Živi Kruh je, kateri je prišel iz nebes. »Kdor je od tega Kruha, bo živel vekomaj.«

Raja ni več na zemlji in tistega čudežnega drevesa, ki bi dajalo Adamu in nje-

govim potomcem nesmrtnost, ni več. A presveta Evharistija ga nadomešča. Kakor mogočno drevo — je ta skrivnost; drevo, ki stoji že 1900 let in je tako močno, da ga ne upognejo vse nevihte naše zemlje; drevo, ki razprošira svoje veje od vzhoda do zahoda, da najdejo v njegovi senci hladila in krepčila vsi narodi, ki verujejo v Gospoda in njegovo ljubezen.

Čisto nizko se sklanjajo veje tega drevesa, da morejo trgati sadež vsi, tudi mali, revni in betežni. In vsi, ki se zbiraajo pod tem drevesom, so si bratje in sestre; vsak utrga zase, kolikor mu more duša sprejeti: papež in kralj, pa delavec in berač.

Medtem pa, ko uživajo sladko mano nove zaveze, se dogajajo v dušah čuda: vsaka postaja lepša in lepša; v svetlih trenutkih navzočnosti Zveličarjeve si tko svatovska oblačila za oni veliki dan, ko bodo povabljeni na ženitnino Jagnjetovo v drugem, še vse lepšem raju, kot je bil zemski — v večni domovini.

Le zakaj toliko tožimo, da je zemlja pusta, da so naša pota po njej kamenita in strma? In zakaj nas je strah smrti in se zgražamo ob misli na trohnobo naših teles, ki nas čaka?

Bližajmo se virom življenja! Prihajajmo k božji mizi, ki se pogrinja za nas sleherni jutro po vseh naših cerkvah! Okušajmo sadove z drevesa življenja! Saj ne bomo umrli; slekli bomo nekoč le svoje zemsko odelo. Naša duša pa bo živela in njeno življenje bo vso večnost tembolj polno blaženosti, čim pogostejše se je hranila z angelskim kruhom. Pridimo in jejmo, zakaj Gospod govori: »Moje meso je res jed in moja kri je res pijača.«

M. K.

Kraljica miru

Misel za veliko versko slavlje.

Vspeče in uspavajoče je Donoso Cortes, ki so ga imenovali: »Jeremija 19. stoletja«, razdelil svoje sodobnike. Danes bi jih morebiti opredelil v vzbujajoče in vstajajoče. Kogar ni prebudil grom svetovne vojne, so ga vsaj predramile njene strašne posledice. V strahu morda vidijo, da naša slovita kultura umira, naša kulturna ognjišča se ohlajajo in ugašajo in kar ostaja, bo kmalu le še lepo truplo brez duše. To je že skoraj nagrobnica.

Ne! Naši kulturi moramo vrniti dušo, ki bo to telo oživila. Kultura, evropska kultura, s katero smo se tako ponašali in si želeli »evropskega slovesa«, kakršna je danes, ne bo zaustavila boljše vizma. Tudi tedaj ne, če to kulturo opremite z visoko »strokovno izobrazbo« in s postavnimi »socialnimi reformami«. Kaj pomaga, če se popravlja streha, ko se temelji majejo?

Duša evropske kulture je krščanstvo. Mati naše kulture je katoliška Cerkev.

Menih in Vitez morata vstopiti v človeško družbo, da jo prerodita. »Menih je« — po besedah p. F. Muckermanna — »že stopil iz samostanske celice v svet«; zdaj je le še treba, da nastopi še Vitez. Ali ni to Viteštvo, kar zahteva Pij XI. po Katoliški akciji?

Katoliška akcija hoče ustvariti novo božje ljudstvo.

»Poprijeti moramo na celi črti!« je bilo geslo, ki ga je klical svojim sodelavcem p. Chaminade, predhodnik Katoliške akcije. Njegovi sodelavci so bili: meščani, rokodelci, učitelji, dijaki, akademiki, profesorji. To je bil spoprijem na celi črti.

To je bil sodoben apostolat. Kdo je komu resnično podoben? Kdor je našel pot do njega. Kako bomo privedli ljudi na pravo pot, če ne iščemo in ne najdemo najprej poti do njih? Pot do vsakega človeka, tudi do sodobnega človeka, je: postrežljiva ljubezen in sočutno razumevanje njegovih razmer. To pot je v francoskem mestu Bordeaux hodil p. Chaminade in ne brez velikih uspehov.

To še ni poglobitno.

Obnova duše in človeške družbe je stvar milosti božje. Marija pa je Mati milosti božje.

Kristus bodi vnovič darovan ljudem tako, kakor jim je bil prvič dan v Betlehemu: po Mariji, Materi božji in Materi človeškega rodu. Ali ni tega dovolj označil Pij XI., ko je ob sklepu svetega leta dne 28. aprila 1935 po radiu zaklical v Lurd svojo resno besedo? »Prosim Brezmadežno Mater, da naj za vas posreduje pri svojem Sinu. Prosim Kraljico miru, da za nas prosi v imenu človeštva, ki hrepeni po miru. Prosim Mater pobožnosti, da nas nauči zaupanja v njenega Sina in našega Boga Kristusa...« To se pravi Marijo prositi: *instanter, instantius et instantissime*: Nujno, nujneje, najnujnejše!

Kaj je torej naša dolžnost? Nikakor se ne smemo zadovoljiti s tem, da bi proslavljali dobroto in milobo nebeške Matere. To so nam bolj ali manj dovezneto povedale že naše mnogoletne »Šmarnice.« Ali s tem nauk o Mariji še davno ni zaključen. Zastavimo le veliko vprašanje: Kakšno nalogo je sprejela Marija pri delu našega odrešenja in posvečenja?

Katoliška akcija, ta sodobni in vseodobni apostolat, ni nič drugega ko naklonitev sadov Zveličarjevega odrešenja

posamezni duši. Marija je na Kalvariji postala mati vseh in mora torej milost odrešenja vsakemu priti le po njeni roki.

Delo za rešitev duš pomeni boj z močmi teme. Cerkev pozdravlja Mater božjo ob njenih praznikih: »Veseli se, raduj se, Devica Marija, zakaj ti sama si vse zmote vsega sveta uničila.« Mariji je torej do konca dni odločena naloga, da pomaga človeštvu reševati duše za Kristusa.

Tej apostolski splošni misli se pridružuje posebna apostolska sodobna misel: Vse kaže, da izvršuje Marija v najnovejšem času svoje zmagovito poslanstvo; zlasti zato, ker so se tudi peklerske sile zdaj pokazale v najsilnejšem razmahu. Po njej mora biti poražen sovražnik božji in protivnik krščanstva, kakor še ni bil nikoli. Iz mnogostranskih in mnogovrstnih okrožnic in nagovorov Pija XI. povzamemo, da Cerkev posebno zdaj nujno potrebuje nadnaravne pomoči. Marija pa je posebej Pomoč kristjanov. Doba, ki prihaja, bo Marijina doba; Marijino kraljestvo bo utrdilo Kristusovo kraljestvo. Kaj je namen Kristusovega odrešenja in po čem svet bolj hrepeni ko po miru? Marija pa je Kraljica miru? Brez Marije ni Kristus izvršil svojega poslanstva, brez Marije niso apostoli vršili svoje službe, brez Marije se v katoliški Cerkvi ni posrečil noben apostolat. Pobožnost k Srcu Jezusovemu v zakramentu svetega Rešnjega Telesa se utrjuje le: »Maria duce« — z Marijo Vodnico. Globoka in otroška ljubezen do Marije je najboljši pogoj za vsak obstoj in razvoj duhovnega življenja. Kakor poživi pomlad vsako leto vso božjo naravo, tako poživlja Marija božje ljudstvo, da se v svojih pobožnih čuvstvih in nagibih in mislih nikoli ne postara, temveč ostane večno mlado. Vernemu ljudstvu je v prihodnjih časih pridržana še velika zmagá, če se bo poglobilo v pravem Marijinem češčenju. Uverjeni bodimo, da bomo toliko več duš pridobili za Kristusa, kolikor več bomo storili za spolnitev Marijine besede med nami: »Blagorovali me bodo odslej vsi rodovi.« To je katoliški čut in duh, tudi Kristus je storil Marijo deležno pri vseh svojih skrivnostih.

Doba Katoliške akcije naravnost hoče sodelovanje in soudeležbo z Marijo pri delu za rešitev duš. V tem pogledu je posebno prisrčen in upravičen Marijin naslov: Kraljica miru.

A. M.

Jezus v najsvetejšem Zakramentu in Marijine družbe

Vsa Marijina veličina je v tem, da je Mati Jezusova. Zato je polna milosti, zato je vsa čista in brezmadežna, zato je Marija blagoslovljena med ženami. Marija pa je Jezusu tudi vračala za neizmerno odliko neizmerno ljubezen. Vsa je živela z Jezusom in za Jezusa. Jezusovo srce in Marijino srce je gorelo v enem samem plamenu ljubezni. Skupno jima je bilo veselje, skupna žalost, skupna skrb. Nihče ni tako globoko razumel Jezusovih misli kot Marija; nihče se ni tako vživel v vse Jezusove načrte kot njegova Mati; nihče ni z večjo ljubeznijo sprejel vseh Jezusovih ustanov kot prečista Devica.

Višek Jezusovega odrešilnega dela je bila njegova smrt na Kalvariji. Marija je stala pod križem svojega Sina in z njim sodelovala za odrešenje sveta. Najveličastnejši sad Jezusove odrešilne smrti je presveto Rešnje Telo. Jezus v najsvetejšem Zakramentu je po besedi svetega očeta središče in največji vzrok krščanskega življenja. Sveto Rešnje Telo je tak dar, da si človeški razum ne le ne more kaj večjega izmisliti, marveč se tudi zdi, da je s tem izpolnjena božja neskončna moč in izčrpano božje usmiljenje.

Najgloblje je to doumela Marija. Zato je bila božja Mati po Jezusovem vnebohodu brez dvoma najvernejša, najpobožnejša, najiskrenejša častilka svetega Rešnjega Telesa. Jezus v najsvetejšem Zakramentu je našel v srcu svoje Matere ljubezen, kakršna pozneje na zemlji ni več vzplamtela. Marija in sveta maša; Marija in tabernakelj; Marija in sveto obhajilo — ob samih besedah zaslutijo naše duše, kako mogočno je valovila ljubezen med srcem božje Matere in srcem Jezusovim v svetem Rešnjem Telesu. Pri evharističnem Sinu je bila radost Marijinega materinega srca, tam je še danes vsa ljubezen njene bogovdane duše.

V času svojega zemeljskega življenja je Marija prve kristjane vodila k Zveličarju v svetem Rešnjem Telesu. Kar je delala tedaj, to dela skozi vsa stoletja. Po Mariji gre pot k evharističnemu Gospodu. Na čudovit način se javlja to dejstvo v Lurdu, ki je največja in najlepša božja pot nebeške Gospe. Tam se namreč dogaja, da je vsako leto manj ozdravljenj pri jami in v kopelnicah, več in več pa jih ozdravi pri proce-

siji z Najsvetejšim, ki je v Lurdu skoraj vsak dan. Marija stopa v svoji ponižnosti nekako v ozadje, zato da bi bil njen ljubljeni Sin v najsvetejšem Zakramentu tembolj spoznan, hvaljen in čaščen. Posebno veličasten izraz Marijinega pristrčnega razmerja do svetega Rešnjega Telesa je bila konec aprila slovesna evharistična tridnevica v Lurdu za sklep svetega leta.

Marija in Evharistija — to dvoje je neločljivo zvezano med seboj.

Prav zato si ne moremo misliti dobrega Marijinega otroka brez pristrčne ljubezni do Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. Kdor Marijo ljubi, ta mora ljubiti tudi njenega Sina. Marijini otroci, ki niso zvesti prijatelji Gospodovega oltarja, Gospodovega tabernaklja in Gospodove mize, ne umevajo svoje nebeške Matere in ne umevajo svojega poslanstva. Marijina družba, v kateri ni živega evharističnega duha, boleha v svoji korenini in je zapisana smrti.

Kako je v tem pogledu z našimi kongregacijami?

Slovenskim Marijinim družbam gre častno priznanje, da so najprej razumele klic po pogostnem svetem obhajilu. Po Marijinih družbah se je vpeljalo v naše župnije pogostno sprejemanje svetega Rešnjega Telesa. Po Marijinih družbah se je poživilo češčenje najsvetejšega Zakramenta. V Marijinih družbah gori ogenj za lepoto božje hiše, za kras Gospodovega oltarja in njegovega tabernaklja. To je zares pravi Marijin duh.

Toda življenje hitro valovi. Pred nekaj leti se nam je zdelo mesečno sveto obhajilo nekaj novega, izrednega. Marijine družbe, ki jim velja mesečni prejem svetega Rešnjega Telesa kot pravilo, so vršile tako velik in lep apostolat. Tudi danes ga še izvršujejo. In vendar uvidevamo, da bo treba iti še naprej. Časi, ki v njih živimo, so izredno težki in razrvani, polni nevarnosti za našo vero in za krščansko življenje. Vzdržali bodo samo oni, ki bodo v najtesnejših in stalnih stikih z evharističnim Gospodom, kakor prvi kristjani. Ti so se hranili vsak dan z Jezusovim telesom, da so bili vsekdar pripravljeni za Jezusa dati tudi življenje. Živo, delavno krščanstvo, kakor ga hoče Katoliška akcija, tako krščanstvo bo vzorelo le iz vsakdanjega sve-

tega obhajila. Tu se odpira slovenskim Marijinim družbam nova, velika, apostolska naloga: Kakor so nekoč vpeljale med naš narod mesečno sveto obhajilo, tako naj ga zdaj vodijo k vsakdanjemu združevanju z Jezusom. Treba je iti za tem velikim, svetim ciljem, da bo Kristus, ki je nekoč premagal satana in smrt, vedno zmagoval v nas.

V mnogih naših kongregacijah so to veliko nalogo že razumeli. Take kongregacije so polne vsestranskega življenja in ognja. Kjer je Kristus, tam pač vse živi in plamti, zakaj Kristus je moč in življenje.

Je pa še mnogo Marijinih otrok na slovenski zemlji, ki jih plamen velikega evharističnega navdušenja še ni zajel. Še kongregacije, kjer niti mesečno sveto obhajilo še ni izpeljano. Nekam mrzlo in mrtvo je v takih družbah. Niti članom samim ni v družbi toplo, kaj šele, da bi šel iz take družbe ogenj ljubezni na druge.

In vendar! Če je kdo poklican, da vzbudi v naši zemlji novo, še pestrejšo evharistično pomlad, potem smo zato poklicani člani Marijinih družb. Marija nam kaže na Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. Tam je naše pribežališče in naša moč, naše življenje in vstajenje. Vsakdanje sveto obhajilo — za tem mora iti naša ljubezen do Jezusa in do Marije. Seveda to ne pojde brez žrtev. Vsaka velika stvar zahteva velikih naporov in velikih žrtev. Toda te žrtve bodo sladke in njih sadovi bodo neizrečeno bogati.

Pripravljamo se na Evharistični kongres. Evharistično slavlje bo to, kakršnega še ni videla naša domovina. Marijini otroci

vsak dan molimo, da bi bil ta kongres venčan s popolnim uspehom. Popolni uspeh kongresa pa bo v tem, da vsa slovenska srca zagorijo v veliki ljubezni do našega Zveličarja, v zakramentu vse sladkosti bivajočega med nami. Na Marijinih otrocih se bo ta uspeh že ob pripravah na kongres pokazal. Organizirajmo v Marijinih družbah takoj vsakdanje sveto obhajilo! Ustanovimo ali poživimo v ta namen evharistične odseke! Organizirajmo udeležbo pri molitvenih urah, obiske Najsvetejšega! Evharistično leto zahteva od Marijinih otrok vsestransko delo in zanimanje za čast in slavo najsvetejšega Zakramenta. Ne dajmo, da bi nam mogel kdo kdaj očitati: Slovenski Marijini otroci niso umeli velikega evharističnega klica. Ne! Vsi se bomo združili v sveti ljubezni okrog Kristusa, ki naj postane naših vsakdanjih slabosti vsakdanje zdravilo. Po nas mora evharistična ljubezen zajeti vse.

Pred oči mi stopa duša, ki ji je bil Jezus v življenju vse. Bila je to sveta Katarina Sienska. Vsak dan je prejemale Gospoda v svoje čisto srce, vsak dan je okušala, kako je Gospod dober in sladak. Nekoč pa se ji je sanjalo, da zjutraj ne bo mogla k svetemu obhajilu. Ko se je prebudila, je bilo vzglavje vse mokro od solz, ki jih je radi žalostnih sanj pretočila. To je ljubezen, to je hrepenenje, ki sili Jezusa k velikodušnosti. To je utrip Marijinega srca. Kjer srca tako utripajo, tam se nebesa k zemlji sklanjajo.

Po Mariji k Jezusu!

Alojzij Košmerlj.

Božja moč

(Za premišljevanje ob pripravi na Evharistični kongres.)

Tvoje srce je kakor bršljan. Da se krnjava ne plazi po tleh, da ne hira med travo in zeliščem, se vzpenja po stenah, po zidovju, se oprijemlje drevesnih debel in se ob njih dviga navzgor. Glej! Tebi hoče biti Kristus ona skala, oni hrast, ki se ga oprimi v veri, ljubezni in zvestobi. V tabernaklju te čaka. Okleni se ga, kakor nekoč Jezusov prijatelj, sv. Janez Evangelist. Ali še nisi videl ljubeznive sličice, ki predočuje Jezusa pri zadnji večerji in deviškega Janeza, kako naslanja svojo glavo na Jezusovo ramo! V Srcu Jezuso-

vem je zajel moč za težko delo dolgega življenja. — Tako se je oprijemala Jezusa in se ob njem in z njim odtrgala od zemeljske, svetne ljubezni devica Agneza. Ob Jezusu se je to nežno in mladostno dekletce utrdilo, okrepčalo in navdušilo, da se ni strašilo pred tiranom, da je zmoglo mučeniško smrt. — Ob Jezusovem Srcu je zacvetela v mladem Janezu Berhmans-u sveta živahnost in najslajši mir kakor dehteča vrtnica; vsi, ki so ga poznali, so ga občudovali zaradi teh lastnosti in ga nazivali »brat veselko«. — V obhajilnem

občevanju z Jezusom je devica Cita zadobila toliko ljubeznivost, da so se ljudje prepirali, kdo jo bo dobil v službo.

Posnemaj! Oprimi se svojega evharističnega Zveličarja, objemi njegovo presveto Srce. Če imaš njega, imaš najboljšo za čas in večnost. Najkrajša pot, da najdeš zaklad Srca Jezusovega, je pobožno sveto obhajilo. V njem se nasloni sam Jezus na tvoje srce; ti se pa priviješ nanj kakor otročiček na svojo mater. Tako si potem na varnem. Jezus te bo peljal mimo tisoč nevarnosti tvojih mladostnih let.

To so važne, tehtne besede; v potrdilo njih resničnosti ti navedem nekaj dokazov iz spisov svetih oseb in odličnih duhovnih voditeljev:

»Kje je mladenič, ki bi ostal na telesu in duši neomadeževan, če ni prijatelj deviškega Jezusa, če ni pogostokrat počival na njegovih grudih, če ni obilno in večkrat zajemal iz najbogatejšega studenca (presv. Evharistije), če ni pil od onega vina, ki rodi device!« (A. D o s s.)

»Glej, Gospod, prihajam k tebi, da bi mi bilo dobro po tvojem daru, da bi se razveselil pri tvoji gostiji, katero si siromaku pripravil po svoji dobroti, o Bog! V tebi je vse, kar si želeli morem in smem; ti si moj Zveličar in Odrešenik, ti moje upanje in moja moč, moja dika in slava!«

»To je najvišji in najsvetejši Zakrament, rešenje za dušo in telo, zdravilo za vse dušne bolezni, ki se po njem zdravijo moje pregrehe, krotijo strasti, premagujejo in manjšajo skušnjave, daje večja milost, množi začeta krepost, potrjuje vera, upanje krepi, ljubezen vnema in širi.« (T o m. K e m p č a n.)

Sloveči razlagavec Sv. pisma, K o r n e l i j a L a p i d e, je pisal nekemu mladeniču: »Ne zahtevam od tebe, da se odtegneš svetu in stopiš v samostan; ne zahtevam, da bi svoje telo mrtvil ali bičal,

da bi mesto vina vodo pil. Kar od tebe zahtevam, je lahko in uspešno: Pristopi večkrat k mizi Gospodovi, pripravi Jezusu v svojem srcu prijetno bivališče. Jezus bo s svojim deviškim telesom utešil in pogasil ogenj strasti. Sv. obhajilo je najgotovejši pomoček zoper nečistost. To uči Sv. pismo, o tem pričajo sveti cerkveni očetje, to dokazuje vsakdanja skušnja.«

»Sveto obhajilo je združenje z Bogom, hrana močnih, poroštvo vstajenja, uteha srca, luč razuma, nebeška ljubezen, vir svetosti, zdravilo in krepost slabotnih, večna lepota, raj na zemlji.« (S v. A v g u š t i n.)

»Telo Jezusovo ima to svojstvo, da gasi ogenj strasti, prav kakor gasi voda ognjeni plamen.« (A l b e r t V e l i k i.)

»Iz telesa Jezusovega izvira rosa milosti, ki je naša obramba proti grehu in telesnim strastem.« (S v. T o m a ž A k v.)

»Pogosto moraš hiteti k izviru milosti in božje milosrčnosti, k vrelcu dobrote in vsake čistosti, da boš ozdravel in se iznebil strasti in napak. Protivnik satan dobro ve, kako zdravilen sad in kako krepko zdravilo je v svetem obhajilu; zato si prizadeva ob vsaki priliki in na vse možne načine, da vernike in pobožne duše ovira in zadržuje.«

»O čudovita in skrivnostna milost svetega Zakramenta, ki jo poznajo le Kristusovi verniki, ki je pa neverniki in grešniki ne morejo okusiti.« (T o m. K e m p č a n.)

»Ogenj! Ogenj! Pridite vsi, pa ne da bi gasili, — tega ne morete —, ampak da bi ga gledali, čutili in bi se ob njem ogreli.« (Ogenj ljubezni Jezusove v presvetem Zakramentu.) »Ta ogenj je čudovito lep in prikupljiv, tisočkrat lepši in prikuplivejši kot migljanje zvezd v jasni poletni noči. Ta ogenj je blagodejnejši in ustvarja bogatejše življenje v človeški duši, kot pomladno sonce po livadah, po njivah in travnikih in po drevju.« (F r. H a t t l e r.)

Luč jim je v temo zasvetila

V svoji slavnoznani knjigi »D u š n a p a š a«, s katero je Friderik Baraga skozi dolga desetletja versko vzgajal slovensko ljudstvo, je zapisal za uvod v obhajilne molitve tudi tole:

»Preljubi moj kristjan, prizadevaj si prav sveto živeti, da boš smel in mogel pogosto in vredno prejemati zakrament

sv. Rešnjega Telesa. Tako boš najbolj skrbel za zveličanje svoje duše, se najlaglje branil greha, ohranil v svojem srcu ljubezen do Boga in do bližnjega ter boš vedno združen z Jezusom, zakaj Jezus sam pravi: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.« In tridentski cerkveni zbor pravi: »Presveto

Rešnje Telo je zdravilo vseh dušnih bolezni, nas rešuje vsakdanjih pregreškov in nas varuje smrtnih grehov.»

Sredi oholo mrzlega janzenizma, ki je tudi dobro misleče zadrževal od obhajilne mize in od obhajilnih milosti, je naš svetniški Baraga vabil k evharističnemu Bogu Kristusu. Nikakim predsodkom se ni dal plašiti; pred očmi mu je nenehoma stalo Jezusovo naročilo, in v ušesih mu je zvenelo vabilo sv. Cerkve: Pridite in pogosto prihajajte!

Vsakemu od nas veljajo Baragove besede o sv. obhajilu: »Tako boš najbolj skrbel za zveličanje svoje duše, se najlažlje branil greha, ohranil v srcu ljubezen do Boga in do bližnjega ter boš vedno združen z Jezusom.«

Vsakemu od nas polaga Baraga na jezik svoje pripravljavne besede za sveto obhajilo:

»O Jezus, prijazno me vabiš k svoji božji mizi, kjer me živiš z nebeško mano, s svojim presvetim Rešnjim Telesom za večno življenje. Kako veselo so pobirali Izraelci mano v puščavi! S kolikim pristrčnim veseljem bi se moral tudi jaz bližati svetemu obhajilu, da v podobi kruha prejmem tebe, usmiljenega Jezusa, pravega živega Boga. Danes bom večerjal s Kraljem vseh kraljev in jedel kruh angelov. K tako imenitni mizi sem povabljen! O Jezus, kako dober si!«

Naj naš Evharistični kongres pomaga še bolj pomnožiti število tistih, katerim je sv. obhajilo sonce življenja! Presv. Evharistija naj kot skrivnostni magnet privlači njihova srca! Saj je v njej božja luč, tolažba in pomoč. Kdo od nas še tega ni izkusil?

* * *

Ena izmed mnogih, ki jih je presveta Evharistija pripeljala k sreči Kristusove prave Cerkve, je bila tudi pesnica in pisateljica Magdalena Scharlau (Šarlau) — Alberti. Prvo leto po svetovni vojni je sama v posebni knjigi podrobno popisala svojo dolgo pot iz zmote preko dvomov do katoliške resnice.

Po rodu je bila luteranka iz severne Nemčije blizu pristanišča Hamburg, odkoder je že toliko ladij odplulo s slovenskimi izseljenci proti Severni Ameriki. Njena družina je bila bogata. V veri so dekletce le površno vzgajali; mati je kar očitno kazala svojo brezbrizno raztresenost, kadar je molila z njo. Pa se je v deklici Magdalena vendarle javljalo močno nagnjenje

k verskemu življenju. Sama si je naredila lesen križ, ga zasadila v skrit kotiček domačega vrta ter hodila vsak dan preden nekoliko molit.

Ko je doraščala, je prejemala verski pouk od protestantskega pastora (pridigarja), ki je sam imel le še malo vere. Po njegovem vplivu se je tudi v deklitini duši zamajalo. Zajeli so jo verski dvomi; bila je kakor nebogljena tička, ki jo je zajel sovražen veter. Zadvomila je celo o Bogu, o posmrtnosti, o nebesih in peklju. Srce ji je velevalo, naj moli, pa ni več mogla.

V severnonemškem trdnjaskem mestu Kiel-u se je slučajno seznanila s katoliško izobrazeno in pobožno gospo. Rada se je z njo pogovarjala o verskih vprašanjih in dvomi so jo polagoma zapuščali. Nekega jutra je šla z njo k sv. maši. Ob vstopu v katoliško svetišče je začutila globoko pobožnost. O poteku mašnega dejanja ni prav nič vedela. Ko pa je zvonček zapel k povzdigovanju in so vsi verniki v vseobčii tišini pobožno poklekli ter se trkali na prsi, je njeno srce zaslutilo, da je nastopil višek najsvetejšega dejanja. Pokleknila je in molila; sami se je zdelo čudno, kako ji derejo solze po licu in ji težko kapljajo na drhteče roke. Evharistični Kristus ji je nevidno vzgibal dušo; kar začutila je njegovo navzočnost blizu sebe na oltarju.

Katoliška gospa v Kiel-u jo je peljala h katoliškemu duhovniku, prijaznemu in izobraznemu možu, ki ji je v več razgovorih pojasnjeval verske resnice. Zopet je verovala v Kristusovo božanstvo; za katoliško Cerkev se pa ni zanimala.

Pripetilo se je, da je Magdalena Scharlau zasnubil mlad pastor Alberti. Ko se je uverila, da je resen, plemenit in pobožen mož, se je poročila z njim. V Henstedtu, kjer je bil nastavljen za pridigarja, je preživela z njim več srečnih let. Rodil se jima je samo en sinček, ki sta mu dala ime Pavel.

Vsak dan po obedu je za dalj časa šla molit v ondoto evangelijsko cerkev pred sv. razpelo. Protestantske cerkve so čez teden večinoma zaprte; ljudem se je ta njena pobožnost zazdela pretirana in so se tako dolgo pritoževali pri njenem možu, da ji je dnevne obiske v cerkvi odsvetoval. Poslej je molila doma. Posebno rada je čitala spise katoliškega duhovnika in pisatelja Albana Stolza. Čutila je veliko dušno skladnost z njim: do srca ji je govoril.

Vzbudilo se ji je vprašanje: ali je Kristus res ustanovil kakšno versko družbo —

Cerkev, in katera Cerkev je prava? Vedela je, da je resnica samo ena in da evangeličanske verske skupine že zato ne morejo imeti prav, ker so needine med seboj v naukih in svetih dejanjih. Strnjena enotnost katoliške Cerkve ji je vzbujala občudovanje in odkritosrčno spoštovanje.

Zlasti jo je begala needinost protestantskega nauka o obhajilu. Nekoč je prišel moža obiskat njegov stanovski tovariš, pastor iz bližnje duhovnije. Zastavila jima je vprašanje o obhajilu po protestantskem nauku in kar odleglo ji je, ko je pastor izrekel svojo plaho domnevo, da imajo katoličani morda vendarle prav, ker se Jezusove besede pri zadnji večerji skoro ne dajo razlagati v protestantskem smislu, da bi kruh in vino ostala to, kar sta, in bi Jezusa le pomenila. Jezusove besede — tako je domneval — izražajo, da se kruh in vino resnično spremenita v Jezusovo telo in kri. Magdalena Scharlau-Alberti je nato dalj časa prebirala starokrščansko slovstvo in doznala iz spisov cerkvenih očetov, da je že v prvotni Cerkvi bilo trdno prepričanje o Jezusovi resnični navzočnosti v presveti Evharistiji.

Vzniknila ji je misel na prestop v katoliško Cerkev. Pa kaj bo dejal njen ljubljani soprog, protestantski pastor? Onemogočila mu bo službo. Skrivala mu je svojo bolečo misel. Kar nenadoma ji je pa Bog položaj izboljšal: njen mož se je odpovedal pastorski službi in postal okrožni šolski nadzornik v Itzehoe. Ondi je bilo nekoliko več katoličanov in je lahko nemoteno gojila svoje nagnjenje h katoličanstvu. Zelo težko je šla z možem k velikonočnemu evangeličanskemu obhajilu.

Spoznavała je, kako neutemeljeni so protestantski pomisleki in ugovori zoper katoliško vero. Modro jih je zavračala. Zlasti se je čudila, kako morejo katoličanom oponašati zunanost in pomanjkanje notranje toplote in pobožnosti. kateri protestantski verski obred se more po notranji prisrčnosti primerjati s katoliškim sv. obhajilom, ki je najtesnejša spojitev duše z učlovečenim Bogom Jezusom? V katoliškem sv. obhajilu se na najlepši način spolnjuje Jezusova tolažilna obljuba: »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« V presveti Evharistiji je Jezus nenehoma med ljudmi in prihaja v njih srca, da morejo govoriti z apostolom Pavlom: »Živim, pa ne več jaz, ampak Kristus živi v meni.« S koliko pobožnostjo lahko po-

navlja duša po katoliškem sv. obhajilu: »Jezus tebi živim, Jezus tebi umrjem, Jezus tvoja sem živa in mrtva.«

Spoznala je in glasno oznanjala, da lije iz presvete Evharistije mila luč in božja tolažba na bedno človeško življenjsko pot.

Začela je podrobno proučevati sv. mašo in njen obred. Osupnila je ob njeni bogati preprošćini in neizčrpní globini. Zopet in zopet je blizu oltarja spremljala mašnikovo dejanje.

Svoje tedanje dušno stanje je izrazila z besedami: »Kakor mogočen hrast, ki kljubuje skozi stoletja viharjem in zasenčava s svojo široko krono vsa druga drevesa v gozdu, tako je katoliška Cerkev stala pred mojimi očmi. V njeni senci je tudi zame izviral studenec, ki mi je edini nudil življenje v izobilju in po katerem me je v duši že izdavná žejalo.« Prava Kristusova Cerkev, v njej pa Evharistija!

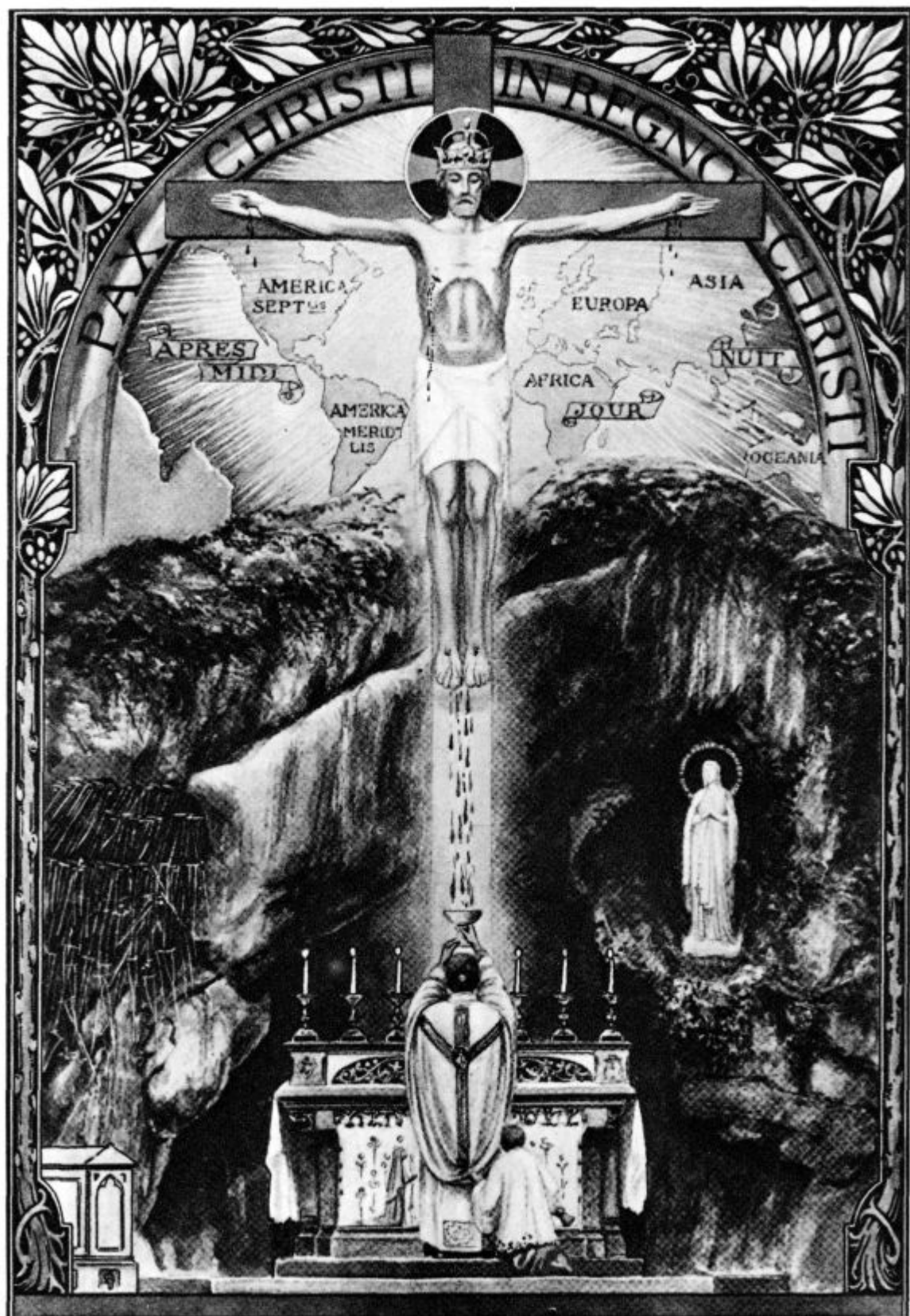
Ozir na moža jo je še vedno zadrževal od odločilnega koraka, ki bi ga po svoji vesti brez pomislekov morala storiti. Mučila jo je tudi misel: Kaj pa, če me Bog nenadno pokliče iz življenja? Ali mi sme mož biti več kakor Bog, kakor vest in resnica? Katera zemška sreča mi more odtehtati srečo, biti članica skrivnostnega Jezusovega telesa, svete Cerkve?

Ko je potovala skozi južnonemške katoliške dežele, jo je ob pogledu na katoliška svetišča vselej bridko zabolelo.

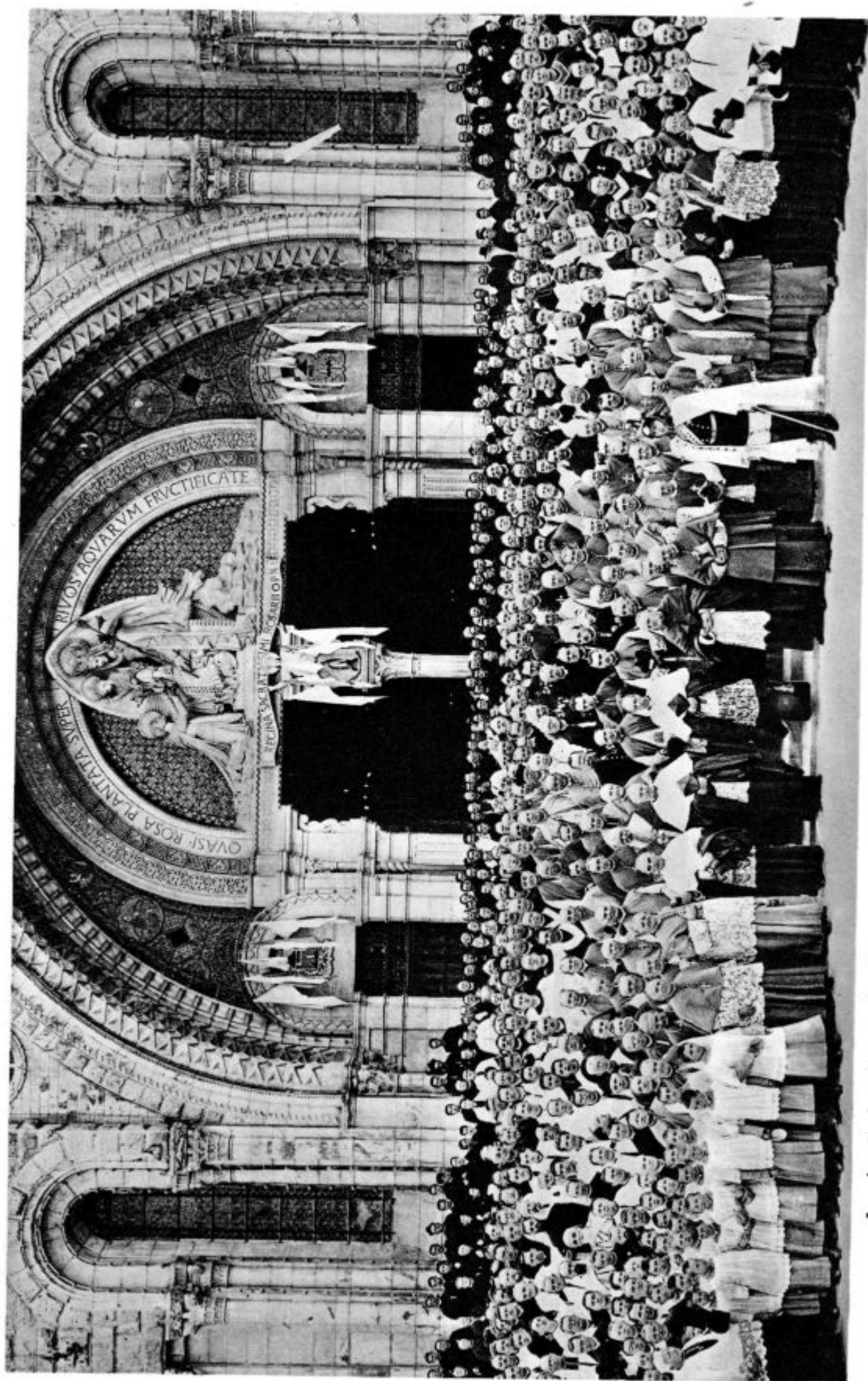
Naposled je mož na njena prisrčna pri-govarjanja vendarle izrekel notranje privoljenje, naj sledi klicu svoje vesti. Odpotovala je v mestno Osnabrück (Osnabruk) blizu holandske meje in tam ji je katoliški duhovnik razpršil še zadnje pomisleke. V tišini ondotnega ženskega samostana se je pripravljala na prevažno dejanje svojega življenja in v samostanski cerkvi je s svetim veseljem odmolila katoliško veroizpoved.

Naslednje jutro je prvič prejela Gospodovo Telo, kruh večnega življenja. Takrat je kar čutno doživljala, kako so spolnjene vse želje njenega srca; bila je nepopisno bogata in srečna.

Duha Kristusove Cerkve je skušala prenesti tudi v svojo družinico. Svojega edinca Pavla je bila že pred njegovim rojstvom posvetila Bogu; zdaj je molila za srečo, da bi postal katoliški duhovnik. Svoje spoštovanje do katoliškega duhovstva je na kratko izrazila v dveh stavkih: »Kako veliko in vzvišeno je dostojanstvo duhovnikovo, ki na oltarju vsak dan opravi sveto daritev! Iz njegovih ust mi pri-

1900 letni spomin našega odrešenja. Zaključek svetega leta v Lurdu. Pri tem oltarju so se opravljale v dneh od 25. do 28. aprila nepretrgoma sv. maše

Iz skupine prelatov ob sklepu tridnevnice v Lurdu, 25. do 28. aprila 1935. Glej „Naše slike“ str. 143.

haja odveza od grehov, iz njegovih rok prejemam Kruh življenja.»

Sin Pavel se je v Münstru v katoliški zapadni Nemčiji učil pravnih ved. Postal je še on katoličan in zamenjal pravoslovje z bogoslovjem. Tako se je Magdaleni Scharlau-Alberti izpolnila tudi največja

želja pobožnih katoliških mater in je vsa srečna prejela njegov novomašniški blagoslov, med njegovo prvo sv. mašo pa tudi sv. obhajilo.

Iz Evharistije jo je Jezus zavabil k sebi; Evharistija ji je potem postala središče življenja.

Dr. Fr. Jaklič.

Izpred večne luči

6. Za vzorom ...

Prijatelj, ki živiš tam ob morju, ob našem sinjem morju, ali se kdaj spominjaš tistega najinega pogovora, ki sva ga imela pri zadnjem obisku?

»Torej 'družbo' imaš tudi,« si začel s svojim slavospevom, »oh, kako je to lepo! Vselej se mi srce kar dviga, ko slišim besedo o kongregaciji. Pred menoj kar vstajajo podobe mladih krepkih, čvrstih, lepih, zdravih fantov in deklet, ki z vso dušo hrepene po še lepših, še boljših, še vzvišenejših vzorih, ki se kakor na angel-skih perutih dvigajo kvišku k Soncu, k Luni ... O lepo, prelepo!«

»Idealist, sanjač,« te besede si dobil za odgovor; »vidi se ti, da si še mlad, da gledaš v življenje z najlepšimi očmi; pa ni vse zlato, kar se sveti in tudi v teh dobrih in lepih dušah je še mnogo zemeljskega, še toliko človeškega, ah tako strašno človeškega.«

»Ne razdiraj mi slike, ki jo imam. Tako lepa je in si je ne dam vzeti iz svoje duše.«

»Ne bom ti je razbijal. Življenje ti jo bo razbilo samo. Čez deset let boš drugače govoril, drugače sodil, drugače mislil.«

»Pustiva to. Ti vse prečrno gledaš. Prenehajva. Če ne, bo še najino prijateljstvo šlo narazen.«

Prenehala sva, on s svojimi slavospevi, jaz s svojimi žalostinkami.

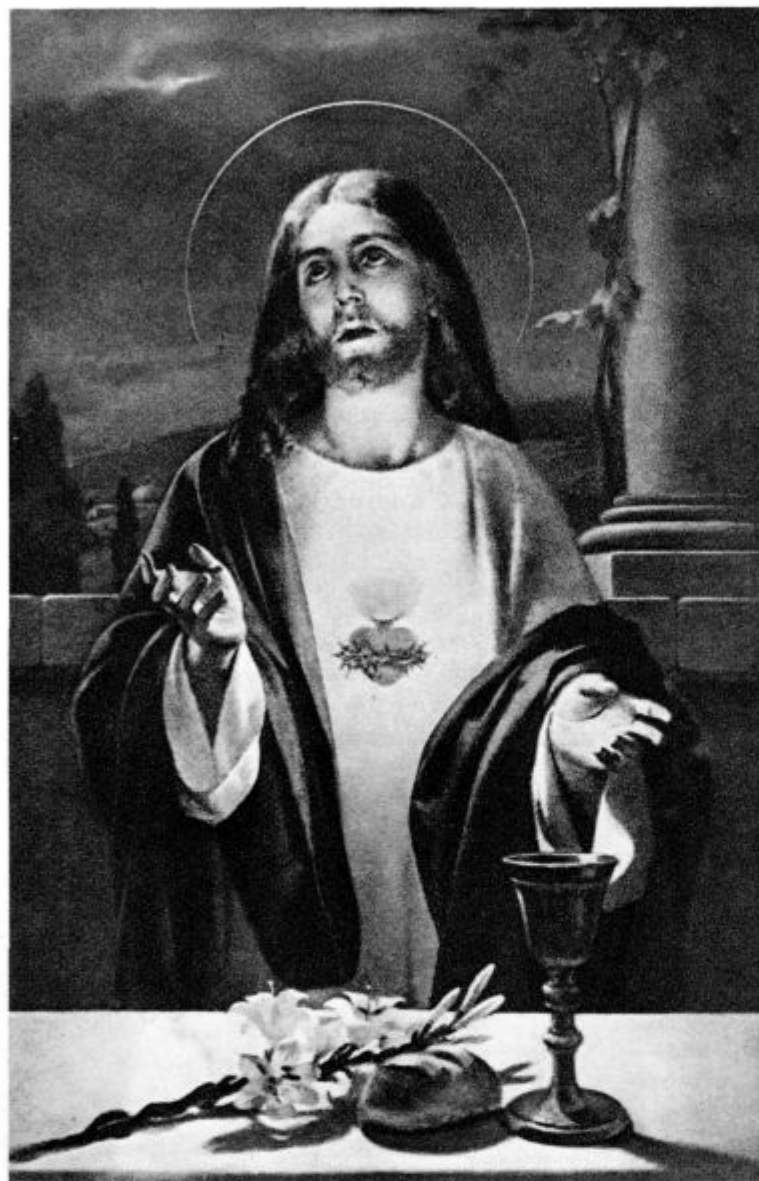
Ali smo včasih res preveč malodušni, ali res gledamo vse prečrno, ali nam res vsaka meglica, ki

skuša zamreniti pogled do sonca, pomeni grožnjo viharja, nevihte in poloma? Ali smo res tako sami vase pogreznjeni, da nam je preveč vsaka nasprotna misel, vsako le malo drugačno ravnanje?

Prijatelj, sosedi! Saj veš, kako je bilo tiste dni, ko si pripravljaj družbeno romanje. Na Sveto goro ali kam si se že napravljal. Pa ne na tisto tam pod sončnim nebom goriškim. Saj so tudi drugod svete gore, saj je vsaka božja pot lahko sveta gora Gospodova in Marijina. Ali ne?

Procesija sv. R. T. na Hallstättskem jezeru

„To je moje telo...”

»Pa zakaj na Sveto goro?« je završalo med nekaterimi. »Kdo pa še hodi tja!«

Božja pot se jim je zdela premajhna, preskrita, premalo znana.

»Na Sveto goro lahko grem sama, kadar hočem,« je spet ugovarjala Drobnjakova v svojem krogu, kateremu se je zdela božja pot predomača, preskromna, vsa preblizu doma. Rajši bi bile šle kam dalj. Saj so hčere bogatih očetov, ki nekaj premorejo in tudi radi pobahajo. In se že vidi, da zapuščajo to bahaštvo brez vsakega prepisa svojim naslednikom obojega spola. Zato nimajo te stvarce božje nobenega očesa za tiste svoje tovarišice, ki imajo siromašne starše, kjer je zaslužek skromen,

kjer vsak dinar desetkrat obrnejo, preden gre enkrat spet nazaj med svet, odkoder je prišel.

»O, pa v hrib!« je ugovarjal nov krog. »Ali ne trpimo že dovolj doma, ko se parimo na soncu pri pletvi in žetvi, po polju in travnikih. Vsaj takrat, ko bi se lahko malo oddahnile — na! — pa na božjo pot v hrib, na goro, po soncu, po kamenju.«

Le majhen del romaric je sprejel z veseljem predlog za romanje na Sveto goro.

»Gedeonova vojska« je govoril gospod voditelj.

»Kaj pa to pomeni?« je vprašalo par radovednih duš.

»Kaj naj to pomeni? Nak! Nalašč vam ne bom povedal. Doma pogledite v zgodbe svetega pisma, pa boste našle odgovor in pojasnilo.«

»Kje, kje, kje?«

»V stari zavezi. Kmalu po Mozesovi smrti in preden nastopi kralj David. Zdaj imate dovolj povedanega, malo se pa še same potrudite. Išcite in boste našle.«

Gedeonova vojska je naskočila Sveto goro in jo med smehom in radostjo srečno zavzela. Vsega je bilo dosti na tisti božji

poti, po človeško govorjeno, kajpada. Pobožnost je prišla na svoj račun, prijaznost je dobila svoj delež, radovednost tudi ni odšla prazna. In iskrenega, odkritega veselja in zabave, vsega je bilo toliko, da je tisti dan z vso svojo lepoto in dobroto še leta in leta živel v dušah in vrstah Gedeonove vojske.

Ko se je Gedeonova vojska vrnila na svoje domove, seveda ni varčevala s hvalo in popisovanjem vsega, kar je prejšnji dan videla, slišala in doživela.

Ne samo na kratko: »Lepo je bilo,« kakor navadno opisujemo izredne dogodke svojega življenja in ne vemo in ne povemo, v čem je bila tista lepota; ne, ne, —

*Slavolok s križem in kelihom ob vhodu
a planoto pred lurško cerkvijo*

*Prizor z evhar. procesije dne 27. aprila
1935 v Lurdu. Takoj za baldahinom gre
kardinal Pacelli*

zgodba za zgodbo se je vrstila, vsaka popisana s tako živimi barvami, s tako ognjevito besedo, s takim rožnatim veseljem, da je vse kar užigalo, in da je marsikje prišla na dan glasno izpovedana beseda kesanja.

»Škoda, da nisem bila zraven.«

»Prihodnje leto bom pa prav gotovo šla, če bi tudi gnojne vile padale izpod neba.«

»Nikoli več me ne bo manjkalo.«

»Oh, še enkrat pojdemo, pa bomo šle kar vse, nobena ne bo ostala doma.«

»Da sem bila tako neumna in da sem poslušala tisto Pepo pepasto!«

V takih in podobnih izrazih je prihajalo na dan kesanje in spoznanje.

»Pa je vsaj prišlo,« je zagovarjal svoj idealizem prijatelj tam od sinjega morja, »tudi to kesanje je nekaj lepega. In na zemlji še lahko pomaga, na zemlji ni prepozno... Tam pa, tam za bregovi večnosti, tam ne pomaga nič več, nič več.«

Ali naj se kregam z njim. Ali naj mu še črnim sliko, ko jo pa on vidi pred seboj vso lepo, vso jasno, vso svetlo.

* * *

V duhu sem se zamislil. Prijatelj me je moral opomniti: »No, kaj pa je?«

»Nič,« sem odgovoril. In vendar ni bilo brez nič.

Gledal sem pred seboj množice, ki se od vseh vetrov naše obširne Jugoslavije zbirajo v Ljubljani in izražajo vdanost in zvestobo Njemu, ki v skrivnostnih podobah med nami biva, živi in nas poživlja.

Potem tiste množice, ki so ostale doma. Ostale — pa ne rade. Težak jim je bil boj, skoro je zmagovala že jeza in nevoščljivost je pomagala: »Drugi bodo šli in

bodo videli in slišali toliko lepega, mi pa nič. Zakaj nič! Drugim je dovoljeno, nam pa ne.« Pa je zmagala naposled ljubezen do ljubeza doma, — dom mora imeti svojega variha — zmagala je ljubezen do bližnjega in ta ljubezen je rodila žrtev — ostali so doma in drugim privoščili, da pijejo iz studencev zveličanja, da se razvnamejo ob ognju navdušenja.

Potem pa še tiste množice, ki so ostale doma, pa ne iz ljubezni. Prišli so mednje sinovi Belialovi, krivi preroki v ovčjih oblačilih, na zunaj polni svetosti, medu, ljubezni in sladkosti, notranjost pa jim je pokrivala nevoščljivost odeto s sovraštvom; prišla je mednje duhovna zlahta Juda, ki ga kličejo za Iskariota. In vsi ti so govorili, tudi grozili, strašili, lagali. Vsako orožje jim je prav prišlo, tudi orožje ljubezni, pomilovanja, usmiljenja...

»Čemu v Ljubljano? Ali nimate Jezusa tudi doma? In cerkvá in banderov in petja in zvonov? Ali ni lažje moliti doma v tihoti in samoti, kakor tam v hrumu in šumu? Mislite, da je Bogu vse to všeč? Dež bo poslal nad vas in blato; shod bo prepovedan, vlaki ne bodo smeli voziti, ob službo boš, če boš šel. Mar naj bi se ves nabrani denar porabil za brezposelne, pa bi bilo Bogu bolj všeč. Kaj boš hodil v tako gnečo; ob drugi priliki pojdi v Ljubljano, pa boš ravno to videl. Ne bodi neumen še ti, doslej sem te imel za pametnega.«

Taki so bili govori, grožnje in strašila, če ne čisto taki, pa precej podobni in sorodni. In zraven tista poroga, tisti satanski posmeh, tisto orodje, ki smo zanj vsi tako občutljivi...

Tudi te množice gledam. Gledam jih zdaj, v trenutku, ko svoja ušesa nastavljajo tem ljudem; gledam jih v trenutku, ko poslušajo vesela in navdušena poročila ti-

stih, ki so bili zraven, ki so videli, poslušali, ki so vodo z veseljem pili in zajemali iz studencev Zveličarjevih.

Oprostite, ve plašne in preplašene, boječe in bojzljive duše, če sem vas že naprej naslikal. Ko bi bil kot apostol Pavel, bi se vam opravičil: »Ne pišem tega,

da bi vas sramotil, ampak vas kot svoje ljube otroke svarim.«

Ali mi hočete pokvariti to sliko, ta moj pogled v prihodnje dni. Zadnji del te slike mi lahko pokvarite. Prav vesel bom in nobene zamere ne bo

Na svidenje!

J. Langerholz.

N A C I L J U

Po trnjevi poti do zmage

(Glej št. 3, str. 60. — V spomin t prijatelju-kongreganistu. — Dalje.)

Priprave, ki so se vršile v »žabji mlaki«, so dramile tudi naše fante, da niso držali križem rok. Večer za večerom smo se shajali v svoji »dvorani«. Posvetovali smo se in ugibali.

4.

»Kaj boste storili?« je ob priliki poprašal Janka gosp. družbeni voditelj.

Janko je prebral vabilo, ki mu je prišlo v roke in je bilo na vseh vogalih na vpogled. »V nedeljo Vidova veselica, farno žegnanje, ples na žabjemlaškem vrtu, srečolov, čajanka, prvovrstno vino, dobra postrežba. Tako je namreč vabil in obljubljal žabjemlaški krčmar, in vse to napol zastonj. »Po najnižjih cenah...« tako je stalo na rdečih plakatih.

Janko dostavi: »Ako hočemo ples preprečiti, treba da se fantje izognejo priložnosti zanj.« — Dasi še mlad, je bil vendar že toliko

izkušen, da je poznal fantovsko naravo. Sto obljub, sto dobrih sklepov čez teden. V nedeljo zaigra godba, pa gre vse to rakom žvižgat. — Zato je predlagal: »Po mojem bi bilo še najbolje, da napravimo izlet na Stražišče. Prijetno bo gori, ker gredo na ta dan tudi fantje iz sosednje fare. Igralo se bo gori tudi na »diljo« in sicer z dobitki. Glede vožnje sem se že razgovarjal z očetom in nekaterimi fanti.« Nekoliko je bil v zadregi, kakor da ne ve, če je storil prav.

Gospod voditelj ga je hvaležno pogledal. Janko se je opogumil in jel na široko razkladati svoj načrt. Gospod voditelj sam vnet planinec, je globoko vzdihnil.

»Pa pojdite še vi z nami,« se je osmelil Janko; »čim več nas bo, tem prijetneje.«

»Oh srčno rad, samo če me marate,« ga je prehitel gospod vzradoščen, kakor da je že

*Stov. romarji pri pobožnosti križevega pota na Kalvariji v Lurdu 27. aprila 1935
(I. in XIV. postaja.)*

komaj čakal na povabilo. »Cisto prav je tako. Izognili se boste nepotrebnemu zapravljanju, pijanosti in pretepu, ki je vsako žegnanje običajen. To vam bo dobiček. Gori je tudi kapelica, kjer bomo lahko imeli sveto mašo, obenem pa tudi priložnost za prejem svetih zakramentov. Ali bi ne bil to dvojni dobiček, užitek duševni in telesni?«

Apostol Marijin ni bil v zadregi, ko se je pri večernem sestanku večina fantov uprla njegovemu predlogu. Toda Janko ni odnehal. Ne z nasilno agitacijo, ampak z modro besedo si jih je spet pridobil in s svojim vsezmagujočim »hočem« pobil vse pomisleke in ugovore.

»V nedeljo gredo na Stražišče!« »Ali mnogo?« »Kaj bodo delali tam?« »Kdo bo plesal in z licenco kaj bo?« »Kaj pravijo k temu žabjemlaški boter?« Hej to je bilo ugi-banj in vprašanj za vaško radovednost. »Jej-hata, kaj še ne veste? Kar osemnajst fantov gre in godca bodo vzeli s seboj, veste, navkljub žabjemlaškim...« Potovka Meta, tista, ki ima tako hudo trganje v nogah, da reva niti v cerkev ne more, je hitela od hiše do hiše in vsakomur, ki ga je osrečila s to velevažno novico, tudi zabičevala, naj za božjo voljo molči in tega ne raznaša dalje, ker bi potem hudobni jeziki obsodili njo, Meto, da pošte prenaša. Toda vkljub njeni prepovedi in prošnji je do večera zvedela to novico vsa vas in zvedel jo je tudi žabjemlaški krčmar.

»Saj boš sviral v nedeljo?« je poprašal krčmar Drobljančeka, in mu kar sam natočil »ta boljšega«.

»Komu? Muham ali podganam? Žab menda ni, ker je mlaka suha...« je norčavo poizvedoval godec.

»Ne norčuj se. Vem kaj misliš, toda zaradi tistih par »bogomoljnikov«, ki gredo pokoro delat na Stražiški vrh, ne bomo nič na slabšem.«

Drobljanček je molčal. Ni mu bilo prav. Dovtipni godec je bil v srcu vse drugačnega mnenja o Marijini družbi, kot nekdam.

»Koliko boš zahteval?« je nadaljeval krčmar in iz navade segel v žep.

»Nič,« je odgovoril godec.

»Kaj da boš zastonj?« se je nato začudil krčmar.

»Ne bom godel!« je odvrnil jezen, ker ga krčmar nalašč ni hotel umeti.

»Kaj! Ali so tudi tebe že omrežili? Ali pojdeš z njimi?« »Grem, kamor sam hočem,« je rekel in mu obrnil hrbet.

Vidovo.

Na predvečer je na Žnidaričevem dvorišču stal mogočen voz, natrpan fantov. Janko je pregledoval, če je vse v redu. Pet in dvajset fantov! Lojtrnice so se upogibale pod težo, in še so stali ob vozu: Kovačev, Zakrajski, Klančnikov in drugi, o katerih se Jankotu še sanjalo ni, da prisedejo.

Fantovska Marijina družba v Ptuj

»Nismo mislili na vas, ker je izlet samo za našo družbo,« se je izgovarjal Janko, ko so silili na voz tudi tisti, ki niso bili v družbi.

»Apostol Marijin...!« je zagorelo v njem. »Vse pod Njeno zastavo...! Pusti jih, naj gredo z nami. Ne bo jim v škodo.«

»Alo gor, kdor hoče z nami!« je klical Janko in napregal konje. Zgnetli so se na voz vsi, samo Napotnikov Miha je še rogovilil krog voza in se hudoval, da zanj ni prostora. »Kam se siliš, ko boš pa vsem v napotje,« ga je dražil Drobļjanček, ki je pol sedel pol visel na lojtrnici. »Bošte, vzemi ga na kolena!« je klical Zgončev Tone debelemu mesarskemu pomočniku, ki se je pravkar z naporom skobacal na voz. Janko je nategnil vojke, voz je zaškripal. Ob koncu vasi je Veselinov Jaka gromko zavriskal. Prešerni vrisk je spodil jato grlic iz obcestnega grma. »Bodi no! Še konje mi splaši,« ga je smeje karal Janko. »Čakaj boš vriskal, ko se boš potil po gori.«

*

Goré. Lep je pomladni in poletni večer, ko sediš na klopčici pred hišo. Rahel veter ti boža vroče čelo in ti prinaša vonjave cvetočih vrtov in polnih njiv; a vse lepši in prijetnejši je večer na gorah, večer na Stražišču, kamor so v veselem razpoloženju prispeli naši fantje in se utaborili v Gašperjevi koči.

Po odpočitku in okrepčilu je Janko ostavil kočico in stopil po ozki stezici na konec vrta, z nizkim drevjem zasajenega. Tam se je naslonil na ograjo. Srce mu je bilo tako polno; za hipec je hotel biti sam. Svež planinski vonj ga je zamamljal.

V jasni modrini so zagoreli milijoni zvezd. Mrak je legal v dolino, samo motni obrisi gorá so se še razločevali.

Tam v dolini je zazvonilo večerni Ave. Janko je spoznal glas domačega farnega zvona in se odkril. Kako sladek je tukaj glas domačih zvonov, lahko in prijetno je moliti ob njem.

Janko se je zatopil v molitev. Ta tihi večer, ta skrivnostni mir, mu je ganil srce, da mu je vzdrhtela duša v prijetnem objemu sladke božje bližine. Kakor nekoč sv. Frančišek, se je zamislil v lepoto stvarstva, poln hvaležnosti do dobrega Boga.

»Glej! Kako lepa je nocoj luna v svoji jasni gloriiji! Kakor kraljica sredi draguljev! In nebo! Ni li kakor zlatotkan prt, ki ga je umetnik razgrnil, da na njem pokaže strmečim očem svojo spretnost. Kako neskončno lepa in pretresljiva je veličast vsemirja! Kako srečno je oko človeško, ki jo občuduje in umeva!«

»Oh to srce! Kam bi rado, ko si tako ubogo in majhno? Ali med te neizmerne svetove, da bi se poigralo z njimi? Dalje! Kam? Nad

zvezdni soj. Višje, tja k najjasnejši luči, naravnost do Boga, ki edini zamore zadovoljiti in utešiti...!«

Prebil bi to krasno poletno noč s tovariši kar na prostem, sredi planine, da ni glad primoral njega in nas, misliti tudi na Gašperjevo kočico.

Večina naših fantov - drvarjev, vajenih gorski veličini in planinskim mikom — je ostala v koči; sedeli so krog ognja, zbijali šale in praznili nahrbtnike. Tudi v njih družini je bilo prijetno, kakor more biti prijetno samo tam, kjer so fantje združeni v medsebojni slogi in ljubezni, kakor bratje.

»Večerja je pripravljena,« je dejal stric Gašper. Kovačev in Zakrajski sta snela z verige nad ognjem viseči kotel in ga postavila na tla. Kaj smo večerjali?

Žgance z ovčjim mlekom. To vam je jed! In kako okusno jo je pripravil vrli gorski stric Gašper.

»Hvala Bogu, da kultura še ni oblizala Stražiških vrhov,« je dejal Dolf in privlekl ogromen panj bližje ognja.

»Kakor doma,« so pripomnili drugi in pridno zajemali iz velike lesene skledice. Še bolje ko doma. Tako pristno, naravno in domače.

Po večerji nam je stric Gašper pripovedoval svoja lovska doživetja iz mladih let. Pravil nam je o nezgodah, vremenu, živalih, prepadih; v mičnih bajkah nam je razkrival čuda gorskih tajn.

Dokaj smeha in nedolžnih dovtipov je povzročil tudi gospod s svojimi dogodivščinami s Triglavskih tur.

»Da bo slajše spanje,« je pripomnil Dolf ter stopil pred kočico. Uganili smo kaj hoče, šli smo za njim in ga obdali v krogu. Kot pevodja je dal znamenje. Glasovi, kakor uspa-vanka mehki, so zakipeli v diven spev, mogočno ko hvalnica odmevajoči po vekoviti, od božje roke zgrajeni baziliki gorskih skal. — Narodna pesem, ti si tako lepa!

O ta večer na Stražiškem vrhu sredi planine! Že spomin nanj je nekaj vreden. Kar pozabili smo, da smo doma tam iz doline in nihče se niti spomnil ni, da je tam doli v »Žabji mlaki« ples. Krčmar je bil namreč naročil godce od drugod, da so ubirali »kratke« in gledali na cesto.

Jutro na gori.

Sončni vzhod. To je tisti magnet, ki vleče marsikoga na strme visočine, kjer poplačan za ves trud, ob krasnem razgledu in nasladi vzhajajočega sonca pozablja na vse težave in nevarnosti.

Sončni vzhod. Čakali smo ga na pomolu pred kočico. Jutro je bilo brezmejeno, jasno.

Divili smo se krasnemu razgledu na slikovito pokrajino. Užitek oči in duha! Poljane, kakor pisana preproga, z vasmi posejane, obdane z vencem zelenih gričev in nizkih holmov, ponasajočih se z labodje-belimi cerkvicami. Tam pod temnim pasom lesovja, prav na dnu, kjer

se vzpenja prozorna meglica, leskeče dragulj, izgubljen med gorami — jezero, še mirno spavajoče, dočim sonce že zlati siva temena daljnih gorskih velikanov, skrbnih čuvajev dražestne lepote svojega podnožja. In nad vsem tem je najmilejša modrina nebá... (Še pride.)

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Po nedeljski šoli je beneficijat Gornik nekoč vzel Janka Ovsenika s seboj na stanovanje.

»Kako ti je všeč pri Zoranu?« ga je vprašal.

»Prav všeč mi je; prav lepo mi je, ovce pasem.«

»Ovce paseš? Kdo ti pa še pomaga?«

»Nihče mi ne pomaga. Sam sem pri čredi, noč in dan.«

»Tudi ponoči? — No, pri tebi je pa korajža! Si cel Robinzon. Ga poznaš? Nisi še nič slišal o njem? Bi rad bral, kako samotno je živeti?«

»Seveda bi rad kaj bral. Časa za učenje mi tako preostaja.« Duhovnik je dal dečku staro in vendar še vedno novo knjigo, ki daje mladi domišljiji toliko, kolikor ne izlepa kakšna druga knjiga. Spodbujal je Janka, naj bo kar se da priden, in mu je pregnal iz srca sleherno otroško grozo pred samoto.

Knjigo je Janko skrbno skril v jopič in s kosom pogače v roki odhitel. Komaj je utegnil pojesti. Nato je odšel k čredi. Gnal jo je na gozdne rebri, sédel na skalnat prestol poleg brinovega grma, za moža visokega, in se popeljal z Robinzonom ven na prostrano morje. Z njim se mu je razbila ladja, z njim je dosegel samotni otok in se začel ravnati na boj z divjimi zvermi, s psoglavci, z gladom in mrazom. Kakšno življenje je zavladovalo dečku v razvneti duši! Kaj ni tudi on sam tak Robinzon, človek, ki se mu je razbila ladja in živi samotni sredi življenjskega morja, brez staršev, brez sorodnikov? To nedeljo bi pastir ne bil našel niti ene ovce, da jih ni skrbno čuval Rolfi. Sonce je že zatonilo za daljne gozdove, pa dečko je še venomer bral in lica so mu rdela. Tedaj je prišel Rolfi k njemu čisto blizu, sédel poleg in mu polahko položil črno šapo na kolena, kakor da ga hoče nežno opomniti, da je čas vzdigniti se.

Janko si pomane oči, poboža psa, pogleda okrog in šele sedaj opazi, kako se je dan že nagnil.

Pastir zabrlizga ovcam, jih pokliče, gre pred njimi in čreda mu meketaje sledi. Žene

jo napajati h krnici; potem jih pa pozapre po slajah.

Če je šel to noč samotni popotnik proti Makošam, je gotovo pospešil korake, se pokrižal in zmolil očenaš za uboge duše v vicah; kajti sredi polja je mrla samotna lučka. Ni se premikala. Ni torej kakšna duša, ki mora prenašati mejnike, ki jih je prestavljala v življenju v škodo sosedom. Bo pač uboga duša, ki jo kakšna hudobija priklepa na ta kraj.

Toda nikogar ni bilo na poti. Pač stari ovčar Tone ni mogel spati in je hodil v polletni noči po vrtu sem in tja. Videl je lučko in je ni več izpustil iz oči. Kolikrat je že voščil »Bog pomagaj«, kadar je slišal vzdihniti koga, ki mora hoditi nazaj. Bil je domač z ubogimi dušami v vicah in je dostikrat molil zanje, kadar so se ponoči oglašale, trkale ali vzdihovale in ga prosile pomoči.

Počasi je šepal starec čez polje proti lučki. Razločno je videl, da je luč vedno na istem mestu. Le sempatja je izginila za nekaj trenutkov. Ko pride bliže, ga pogleda kakor srdito, togotno oko. Ovčar se zavzame. Zdaj je lučka spet, kakor da jo je pogoltnila tema, zdaj spet boljši vanj in zares čepi sredi velikanse glave, ki raste iz zavaljenega trupa. V temi se je bil skrninasti Tone kajkrat spotaknil čez brazde in jamljiče. Zdaj je bil že tako daleč, da se ni več mogel vrniti proti domu. Zbral je ves pogum, stopil še nekaj korakov bliže in začel izgovarjati prastari zaговор:

»Vsi dobri duhovi hvalijo Gospoda Boga; povej, kaj bi rad?« Odgovoril mu je rezek krik in vesel pasji lajež. Rolfi se je začel repkati okrog prejšnjega gospodarja, ki je po dveh, treh korakih stal pri ovčarskem voziču. Na slamnici pa je sedel prestrašen Janko, ki mu je Robinzonova knjiga zdrsnila poleg svetilke. Pravkar je izganjal psoglavce z junačkovega otoka.

Tone in Janko sta dolgo gledala drug drugega; potem sta se zakrohotala, da je kar odmevalo od gozda.

»Fant, ti strašiš!«

»Samo bral sem.«

»Bral? Bere se vendar pri dnevu in ne pri svetiljki.«

»Ko pa nikakor ne morem nehati, taka je ta knjiga. Če so vse knjige take, ne maram vse življenje nič drugega kakor brati.«

»Kje pa si jo dobil?«

»Pri gospodu beneficijatu.«

Tone prevrača liste v knjigi, si ogleduje podobe, zmajuje z glavo in veli:

»Ta knjiga ni zame. Niti ene ovce ni naslikane v njej. Kar ne piše o ovcah, nima zame nobene vrednosti. Enega opravila se mora držati človek. Drži se ljubih ovac v prosti naravi ali v tesni izbi usnjenih knjig. Ura je polnoči, daj, bova postavila obore, potem pa zaspa. Sem torej le odrešil duha in nisem šel zastoj ven v noč!«

Ko sta spremenila ovcam staje, sta zlezla oba na slamnico v vozič. Pot domov ponoči se je zdel staremu, strahovidnemu možu pretežaven. Kmalu sta zaspala drug poleg drugega; spokojno stari, nemirno dečko, ki so mu rojile po glavi sanje in ga dražile. Ko sta se v jutranjem svitu ločila, je Janko prosil Toneta, naj nikar ne pripoveduje, kakšno strahovsko pot je imel nocoj. Čemu naj bi ljudje vedeli, da bere knjige.

»Če me izdaš, bom povsod razbobnal, da si hotel odrešiti rjavi ovčarski voziček in ga zagovarjal z »vsemi dobrimi duhovi.«

Tone je obljubil molčati, posebno ko ga ljudje že tako in tako zbadajo, da povsod voha strahove. Naj se razve še ta ponočna dogodiščina, bi se na pustni večer vse norčevalo na njegov rovaš. Preden je odšel, je še menil:

»Fant, ne pozabi na ovce pri svoji knjigi! Knjiga je mrtva stvar, ovca pa živa. Če pa te zares vesele dolgočasne knjige, se pa le primi beneficijata. Kmet ti potlej ne bo koristil Bog ve kaj!«

Janko se je prijel knjig. Še v drugo je prebral svojega Robinzona in še in še. Potem ga je začel posnemati. Gori na gozdni rebri, kjer je lahko pregledal vso pašo, si je sezidal med skalami resnično kočo, ki je lahko stal v njej pokonci. Tako dobro jo je pokril, da se ni premočila, naj je še tako deževalo. Tu notri je presedel skoraj vse dni in bral, kar koli je mogel stekniti. Beneficijatove knjižnice se je lotil najprej, kolikor je bila zanj primerna; zvezek za zvezkom, pravljice in pripovedi, opise dežel in letnike starih časnikov, vse je zvlekel kakor gladen volk v svojo palačo na njivi in gori v svoj skalnati grad. Dečko je našel svet. Sreča mu je sijala iz oči. Lica so se mu zdravo pobarvala in se zaokrožila pri dobri hrani, ki mu jo je Zoranka skrivaj dajala v izobilju. Tako rekoč olevil se je

in je dobil tisto nežno, belo kožo, ki je odlikovala njegovo mater pred vsemi drugimi.

Dozdaj ni Janko omalovaževal nobene reči več. Odkar je bral toliko knjig, mu je oko oživelo, da ni prezrl ničesar več, ne gozda v sončni pripeki ne brnečega hrošča ne zelenca, ki je gledal na skali skozi šatraj. Sluh se mu je zbudil za glasove ptic in za cvrlikanje žuželk in daljno sopihanje železnice.

Sam je živel in čutil z naravo in razumeval neštevilne stvari, ki jih je prej videl in vendar ne videl. Manjkalo mu je samo še Petka, Robinzonovega tovariša, da bi mu iz polne duše pravil vse te novice.

Ta tovariš pa mu je prišel, prav kakor v knjigi, ne da bi ga bil najmanj pričakoval. Zoranka je poslala neki poletni večer Tilko s toplo večerjo na pašo k Janku. Deklica je po tistem zasliševanju večkrat govorila z dečkom in mu prinesla marsikakšen košček pogače, ki mu ga je bila namenila mati.

Janko je bil pravkar zaprl ovce v staje, ko je zagledal prihajati Tilko gori po omeju ob njivi. Rdeča, kmetska jopica se ji je bleščala v zahajajočem soncu. Rolfi je otroka najprej osledil. Postavil se je na stražo in vrto-repil, ne da bi zalajal.

Pri voziču je mala razložila svoje blago. Janku je kaj dišalo, pa tudi Tilka je pridno posegala. Teknilo ji je tu zunaj bolj kakor doma.

Ko sta oba tako jedla, se je potemnilo in preden sta se zanadejala, je sunila nevihta čez gore v kotlino, zabliskalo se je in v bližini je zabobnel grom. Prestrašeno je pogledalo dekletce tja čez na gorske vrhove, ki so si natikali črne oblačne avbe.

»Nič se ne boj, Tilka,« jo je miril Janko, »saj sem jaz pri tebi!«

Ta beseda je donela kaj samozavestno in deklica je zrla kvišku k visokoraslemu dečku, kakor da je mogočen zavetnik. Spet se je zabliskalo, spet je zahreščal grom po vseh tokavah. Spet je sunil vihar, kakor da hoče pomesti vse, in prinesel prve deževne kaplje.

»Janko, jaz stečem domov,« reče deklica.

»Teža ne moreš; nevihta naju je zajela. Le kar ostani v moji hiši, da se zvedri, potem te popeljem domov jaz.«

Ko je postal dež še hujši, je dvignil Janko Tilko in jo dejal v vozič, zlezal sam vanj, odrinil odejo, da se je deklička lahko naslonila, in ji pomagal sestiti na ta preprosti blazinjak. Janko je sedel poleg Tilke in uprl dolge noge, da so mu kolena segala prav do brade. Pojedla sta vso gostijo in tudi Rolfi, ki se je bil vselil pod napušč, je dobil nekaj koščkov.

(Dalje.)

III. EVHARISTIČNI KONGRES

28-30
JUNIIA
1935

Preko vseh številnih brig političnega značaja in drugih vsakdanjih borb so naše misli obrnjene v teh dneh na Evharistični kongres, ki naj donese vsem dragoceni sad duhovne obnove, jamstvo prave sreče in miru.

Kako strašno versko razdejanje, kako divje družabne razmere povzročajo sodobne zmote, nas prepričuje fašistični razizem v Nemčiji in drugod, nas uče prisilne delavnice, armade zapuščene, nevzgojene, podivjane in nemoralne mladine na Ruskem, ter obupni klici vseh, ki jim boljše vize ni še uničil vere. Sodobne poganske zmote so odpravile že v toliko deželah svobodo, razkrojile družino in družbo, zanetile in zapalile sovraštvo proti verstvu, zasejale žalost in obup.

Pravo svobodo, zadovoljnost in srečno družbo zagotavlja, gradi in daje samo krščanstvo, saj ima v svoji sredi presveto Evharistijo, Zveličarja in Rešenika, ki je pot, resnica in življenje. Jedro in vsebina vzvišenega nauka, ki ga nam je prinesel Kristus Kralj, naš evharistični Zveličar, je izražena v besedah: pravica in ljubezen. Ker hočemo, da zavlada povsod pravica in ljubezen — podlaga miru, zadovoljnosti in blagostanja — zato gremo k Njemu, ki je Pravica in Ljubezen. Jezus v presvetem Rešnjem Telesu je naša rešitev!

Zastopnik svetega očeta na Evharističnem kongresu je imenovan. Iz Rima je došlo po nuncijaturi v Beogradu, da je papež Pij XI. to častno zastopstvo poveril kardinalu Avgustu Hlond-u, metropolitu Poljske. Gotovo je vse Slovence razveselilo to sporočilo, saj je nadškof Hlond odlična osebnost v kardinalskem zboru, saj je član poljskega naroda in iskren prijatelj Slovencev. S svojim spremstvom bo za časa bivanja med nami stanoval v prostorih križevniškega reda.

V isti verski misli bo združil II. Evharistični kongres ogromno število vernih katoličanov iz Jugoslavije. K skupni proslavi Kristusa Kralja v presveti Evharistiji se bodo zbrali zastopniki vsega katoliškega prebivalstva iz naše države: Slovenci, Hrvati, Nemci, Madjari, zastopstvo albanskih katoliških rodov, pa tudi katoličani vzhodnega obreda. Tako bo postal ljubljanski kongres odsvit mo-

gočne edinosti in veselstva, ki je v katolištvu in se poočituje zlasti na vsakem mednarodnem Evharističnem kongresu. Pravilno je tudi podarjal dnevnik »Slovenec« (13. januarja 1935), da je za jugoslovanske katoličane velikega pomena, da se sestajajo in spoznavajo vprav v luči presvete Evharistije, saj ima krščanski zapad in krščanski vzhod najmočnejšo vez za zbliževanje v skupnem verovanju v skrivnost presvete Evharistije.

Glavna stvar v pripravljanju skupnega kongresa bodi skrb, da bo ljubezen do svete Evharistije povsod že poprej močno in živo prebujena. Toplo sonce božje ljubezni naj že zdaj otaja mrzloto in malobrižnost onih Slovencev, ki za Jezusa v sv. Rešnjem Telesu niso imeli ne časa, ne hvaležnosti, ne razuma, ne srca. Velika zunanja veličastnost, ki jo pričakujemo, naj se druži z notranjo iskrenostjo, da bodo sadovi sorazmerni z velikim trudom in obširnimi pripravami, ki so za tako slavo potrebne.

Še enkrat: Vsi so povabljeni! Ponavljamo toplo, iskreno željo ljubljanskega škofa, da naj evharistično gibanje, ki je zajelo široke plasti naroda, objame s svojim blagodejnim vplivom tudi vse mlade in verskohladne osebe zlasti po mestih. Ni jih malo, ki vse te velike priprave molče opazujejo, pa se ne zganejo in imajo morda edino to željo, da bi bila ta izredna proslava Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu že skoraj za nami, in da bi jim ta nemo govoreči val več ne vzbujal vesti. Naj se vzdramijo tudi ti; naj se spomnijo, da je Jezus tudi zanje v Zakramentu oltarja; naj vedo, da je božji Odrašenik tudi njim milostljiv, da jih vabi in kliče. Njih udeležba pri kongresu bo srečna, tolažljiva in vesela le, če se bodo poprej skesano približali spovednici in tako mogli k obhajilni mizi.

Naj ne puste, da bi jim veljal očitek Gospodov: »Otroke sem vzredil in povišal, oni so pa odstopili od mene (me zaničevali).« (Iz 1. 2.)

Samo še en mesec — pa se bodo zgornjale vrste katoličanov iz vse Jugoslavije k najmočnejši proslavi, kar jih je kdajkoli doživela naša domovina. Zunanje priprave so v spretnih rokah in delo uspešno napreduje.

Kakor je važno in potrebno, da ima pripravljalni odbor skrb za vse podrobnosti, ki bodo pripomogle do zunanje sijaja, vendar smo vsekdar poudarjali, da je glavni smoter te velike manifestacije — poglobitev vere v skrivnost presvete Evharišije in okrepitev ljubezni do Jezusa v srcih vseh, tudi takih, ki so se doslej prištevali med mlačne. Vsi, ki smo že v Katoliški akciji, bomo imeli v prihodnjih dneh lepo priliko, da pritegnemo h kongresu tudi one številne vernike, ki niso še v K.A. ali v kakšni katoliški organizaciji; in končno tudi take, ki niso nič naklonjeni evharističnemu gibanju katoličanov.

Kolikor moremo sklepati in kolikor slišimo, se je naše ljudstvo skoraj splošno ogrelo in zavzelo za to veliko slavo in pokazalo začuda veliko vneme v darovanju in v daljnji pripravi. Znatno število evharističnih križev je postavljenih na vidnih krajih; upamo, da tudi poziv, naj se popravijo križi in znamenja po župnijah, kjer niso več v dobrem stanju in ne ustrezajo več ne v verskem ne v estetskem ne v umetniškem pogledu. Veliko je zanimanje za kongres tudi med Slovenci-izseljenci, to pričajo prijave za udeležbo in znatne zbirke, ki jih pošiljajo.

Najlepša priprava na Jezusovo proslavo so gotovo domači misijoni in duhovne vaje, devet- in tridnevnice. Tudi v tem oziru so se zadnji čas župnije močno odzvale.

Za pokritje občutnih stroškov je prispeval tudi knez - namestnik Pavle znatno vsoto 20.000 Din iz svojega. Ta naklonjenost evharističnemu slavu z najvišjega mesta je obenem bodrilo nam vsem in vsem oblastvom, da bomo s skupnimi močmi, v slogi in v ljubezni vse storili za slavo Jezusu v presv. Rešnjem Telesu.

Tople besede je naslovil na svoje vernike v posebni okrožnici vrhbosanski nadškof dr. I. Šarić, ki poln vneme za Evharistični kongres vabi in iskreno želi, da bi se čimveč duhovnikov in vernikov iz ondotne škofije osebno udeležilo slavlja v Ljubljani. Priporoča skupne molitve za srečen izid, kakor tudi zbirke za kritje stroškov. — Zagrebški nadškof je poslal za kongresne stroške 5000 Din in prijavil svojo osebno udeležbo.

Veterani prvega obhajila iz leta 1885, 1895, 1910 i. dr., ne prezrite svojega 50-, 40-, 25 letnega obhajilnega jubileja. Pridite ob tem spominu k mizi Gospodovi in obnovite svoje mladostne sklepe. Če so bila vmes mrtva leta za nebesa, — zdaj je čas, da se vse popravi. Skrbite, da boste vi ob kongresu deležni rajškega veselja in neskaljene notranje sreče!

Praznično se bo oblekla za kongresne dneve vsa Ljubljana. Pripravljalni odbor pričakuje, da bodo lastniki hiš tudi v tem oziru pokazali dobro voljo in olepšali, kolikor pač možno, pročelja svojih poslopij. Obnovili bodo, kar je popravila potrebno, okrasili bodo okna, obložili bodo izložbe s cvetjem in zelenjem vsepovsod, osobito še ob ulicah, koder se bo pomikal sprevod z Najsvetejšim. Povsod, kjerkoli so doslej imeli evharistične slavnosti, je prebivalstvo tekmovalo, da je tudi z zunanjo okrasitvijo hiš pripomoglo k večjemu sijaju. V Zagrebu pred petimi leti ni bilo hiše, ki bi si ne bila nadela prazničnega okrasja; še celo drugoverci niso delali izjem. Vsi so vedeli, da se godi v njih mestu nekaj izrednega, velikega. Ljubljana je v podobnih primerih vedno prednjačila, pa tudi letos ne bo in ne sme zaostati. Tudi za okrasitev Ljubljane se morajo priprave takoj začeti.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Slovanska svečanost v Rimu. V spomin na 1050 letnico smrti slovanskega apostola sv. Cirila so imeli v Rimu na tiho nedeljo v starokrščanski baziliki San. Clemente slovesno službo božjo po bizantinsko - slovanskem obredu. Cerkveni govor v ruščini in italijanski je imel msgr. Sipiaghin. Udeleženci so nato na grobu sv. Cirila opravili molitve in položili lep venec. Med udeleženci so bili zastopniki slovanskih držav, tudi Jugoslavije.

Zadnji dan mirovne tridnevnice v Lurdu, 28. aprila, je bilo navzočnih 250.000 tujih romarjev iz vseh delov sveta. Kardinal Verdier iz Pariza je opravil slovesno mirovno mašo; popoldne pa je imel govor kardinal in

državni tajnik Pacelli. Omenjam samo izbrane njegove zaključne besede: »Naj vsi, ki so zmoteni in zapeljani, zopet najdejo ravno pot in dosežejo po tebi, o Marija zopet mir. Naj bi mogla sveta Cerkev po tebi, o božja Mati, svobodno nadaljevati svoje poslanstvo in širiti po vsem svetu božje sadove odrešenja. Varuj blagoslovljeno krdelo tvojih sinov in božjega pastirja, ki jih pošilja na delo in ki v duhu biva med nami. Obvaruj ta narod, ki je tvojemu srcu tako blizu, in vse katoliško ljudstvo, ki se je zgrnilo iz vseh delov sveta pred tvojimi nogami, ali pa je s svojimi mislimi in molitvami tukaj z nami združeno. Naj po tebi, o brezmadežna Devica, Mati Odreše-

nikova, ti naše upanje in naše rešenje, zopet zazeleni oljčkina vejica složnosti in miru na zemlji. Naj po tebi zopet vzklije v srcih čistost, ogenj in stanovitnost v čednosti in gorečnosti za vse dobro. Naj se nam po zasluženju in po krvi našega Odrešenika odpro vrata nebeška, naj se nam nudi nepopisno veselje, da bomo kdaj gledali tebe, o Marija, in presveto Trojico v sredi sijajnih angelskih zborov. Amen.

Nepopisne prizore krščanske zavesti, globoke pobožnosti, verske vzajemnosti, ljubezni do nebeške Matere, posredovalke vseh milosti so doživeli vsi, kateri so bili tako srečni, da so zadnje dni svetega leta preživeli na kraju božjih milosti — v slovečem Lurdu. Toliko vernih obiskovalcev lurske votline, toliko cerkvenih dostojanstvenikov, toliko vladarskih družin in navsih osebosti še ni bilo obenem pri Mariji Brezmadežni v Lurdu, kot v dneh od 25.—29. aprila. Sveti oče Pij XI. je hotel, da se sveto leto zaključi z velikimi pobožnimi vajami tam, kjer Srednica Marija izproša zemljanom nešteto dušnih in telesnih milosti, pa bo uslišala tudi naše goreče prošnje za svetovni mir. V ta namen so opravili sveto daritev v treh dneh ponoči in podnevi zastopniki vseh narodov. Imenom Slovencev je daroval sveto mašo univ. prof. dr. Ivan Fabijan, ki se je udeležil romanja z večjo skupino naših rojakov.

Za mir so se opravile pobožnosti po vsem katoliškem svetu. Ljubljanski verniki so se domače tridnevne udeleževali prav vzpodbudno in v častnem številu. Vse večere je bila stolnica polna iskrenih častilcev svetega Rešnjega Telesa.

Evharistična pobožnost vojaštva. Na Irskem so imeli državni vojaki skupno 40 urno pobožnost na čast sv. Reš. Telesu z zaključno evharistično procesijo. Tako se vojaštvo utrjuje v zvestobi do Kralja nebes in zemlje, pa tudi v zvestobi in ljubezni do domovine.

Velikanoč na Španskem. Po vseh velikih mestih so se procesije ob vstajenju udeležile velikanske množice vernikov. Pri vstajenju v mestu Oviedo, kjer je bilo v jeseni (oktobra) središče revolucije, je bilo navzočih 30.000 vernikov. Svetovnoznan je procesija v Sevilii. Tu je bilo 50.000 udeležencev.

Pravi apostoli. Ker so v Mehiki katolici — dasi jih je 90%, oropani duhovnikov, in pride komaj na sto tisoč prebivalcev en dušni pastir, so se v mehiških deželah osnovala posebna združenja za varstvo vere. Člani teh združenj delajo med narodom kakor misijonarji. Možje in žene izpostavljajo tako v nevarnost svoje premoženje in življenje pred državnimi krvniki. Papež je obdaril ta združenja z mnogimi odpustki. Ti apostoli naroda

opravljajo molitveno službo božjo namesto duhovnikov, poučujejo otroke, opominjajo in bodre vernike, naj vztrajajo v veri kljub preganjanju, ki se bo končno moralo zlomiti.

Furlanski rojak msgr. Zecchini, apostolski nuncij v Latviji, je dne 17. marca po kratki, a težki bolezni umrl. Rodil se je l. 1864. Blagega, ljubeznivega in za Cerkev tako požrtvovalnega gospoda, ki je živel med svetovno vojno tudi v Sloveniji (Stična), toplo priporočamo njegovim znancem v molitev. —

Kip presv. Srca Jezusovega bodo postavili španski katoličani na gori Tibidabo pri Barceloni. Vlit bo iz bron in 8 m visok.

85 letnico rojstva, ki jo bo praznoval nadškof dr. A. B. Jeglič, se bo razvila v proslavo (28. maja) z znakom narodne prireditve. »Klub Jegličevcev«, bivših gojencev v zavodu Sv. Stanislava, je prevzel skrb, da ob tem jubileju izkaže hvaležnost ljubljenu nadškofu, ki se je v najtežjih časih postavil za svoj narod in toliko žrtvoval za blagor domovine in slovenskega ljudstva.

Štirje mašniki — bratje v družini. Na belo nedeljo je opravil prvičrat sveto mašo v Ptuj p. Metod Rupar, minorit, kot četrti izmed sinov očeta Janeza Ruparja, upravitelja bolnišnice. Isti dan je praznoval oče 70. rojstni dan. Izmed bratov je Jožef kaplan v Lučanah, p. Alojzij je lazarist-misijonar v Pekingu, Maks lazarist v Celju; brat Herman pri lazaristih v Gradcu, Cvetko pa pri kapucinih v Ptuj.

Jubilant oče Janez Rupar je doma pri Sv. Andreju, župnija Šk. Loka. Je vzoren Slovenec in zgleden katoliški mož; skoraj ne mine dan, da ne bi bil pri svetem obhajilu. Od 15 otrok jih je 13 živih. Vsi so lepo vzgojeni. Papež Pij XI. je dobrega očeta in z njim vred skrbno gospo Terezijo odlikoval z zaslužnim križcem; za jubilej pa je poslal njemu in družini apostolski blagoslov.

Kaj bi molčali?! S ponesrečenim Kelničem, kopačem vodnjaka v Mariboru, ki je zasut trpel dolge dneve in noči in ga kljub požrtvovalnemu naporu niso mogli rešiti, smo vsi sočuvstvovali. Nesreča se je pripetila na nedeljo. Nehote se vsiljuje vprašanje: Ali je bilo treba na Gospodov dan delo nadaljevati? Ali je bila taka sila? Zdi se, da je vestnost glede posvečevanja nedelje postala marsikje preveč ohlapna in da smatrajo nekateri nedeljsko delo za malenkost. Dela manjka, ljudi brez zaposlenja — nič koliko! Čemu dražiti božjo potrpežljivost? Gospod Bog, ki je med 10. zapovedmi na tretje mesto postavil: »Posvečuj Gospodov dan!« — svoje volje še ni

— A. Oraže, D. Sele — Koroško, se zahv. Mariji Pom. na Brezjah, sv. Antonu P. in presv. S. J. za ozdravljenje sestre. — Prisrčno se zahvaljujem sv. Jožefu za uslišano prošnjo po opravljeni 9 dnevni. ci. F. Ž. — K. S. se zahv. Naši Lj. Gospe Lurški, sv. Jožefu in dušam v vicaah za izredno pomoč in ozdravljenje v težki bolezni in operaciji, ko so zdravniki izgubili vse upanje.

N. N. se zahvaljuje svojim svetim priprošnjikom za milost spreobrnjenja neke osebe. — H. F. Sarajevo, se zahvaljuje sv. Tereziji D. J., Materi božji in sv. Jožefu za ozdravljenje hčerke.

ODGOVORI:

J. M. v Rim-u: Spovednikova razsodba vas lahko pomiri. Sicer pa pametno storite, če pri spraševanju za ženine in neveste dotičnemu župniku poveste, da ste v dvomu, če je bil oni sklep (glede samskega st.) prava zaobljuba. Zaradi varnosti bo potem lahko dotični župnik vložil prošnjo za spregled.

Glede drugega vprašanja: Ni dolžnost, razkladati vsebino.

L. N.: Prosim, da bi povedali, ali je za vzdihljaj »Naša ljuba Gospa presv. Zakramenta — prosi za nas!« dovoljen odpustek 300 dni enkrat na dan, ali vsakokrat?

V knjigi odpustkov tega vzdihla ne najdemo. Pač pa je obdarjen vzdihljaj: »Naša ljuba Gospa presv. Srca — prosi za nas!« z odpustom 100 dni vsakokrat. (Pij X. 28. jun. 1904.)

Tudi je obdarjena z odpustom daljša molitev z naslovom »N. Lj. G. presvetege zakramenta«: »O Devica Marija, ti naša ljuba Gospa presvetege Zakramenta, ti slava krščanskega ljudstva, ti veselje vesoljne Cerkve, blaženost sveta, prosi za nas in obudi v vseh vernikih pravo pobožnost do najsvetejšega Zakramenta, da bodo postali vredni — ga vsak dan prejemati.« (300 dni vsakokrat. Pij X. 9. XII. 1906.)

(7. št. »Bogoljuba« bo v rokah naročnikov še pred kongresom. — Op. ured.)

Odpustki za mesec junij

I. Odpustki celega meseca junija.

Odpustek 7 let in 7 kvadragen vsem vernikom, ki vsak dan v juniju bodisi javno bodisi zasebno časte presv. Srce Jez. s posebnimi molitvami in pobožnimi vajami.

P. o. poljuben dan tistim, ki ali vsak dan zasebno opravljajo te pobožne vaje ali se vsaj desetkrat v juniju udeleže javne pobožnosti, če prejmejo sv. zakramente, obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca junija.

1. Sobota, prva v mesecu. Bl. Feliks. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

2. Nedelja, prva v mesecu. Bl. Humilijana. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 13. dan.

3. Ponedeljek. Bl. Andrej Hipselski. P. o. istim kakor 13. dan.

5. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

6. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. dr. R. Telesa kakor včeraj.

9. Nedelja. Binkošti. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali župno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan. — V. o. —

Glede devetdnevnic na čast Sv. Duhu glej 31. dan maja.

11. Torek. Sv. Barnaba. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta.

13. Četrtek. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

16. Nedelja. Presv. Trojica. P. o. istim kakor 13. dan. — V. o.

17. Ponedeljek. Sv. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. Četrtek. Sv. Rešnje Telo. Sv. Mihelina. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obh. in gredo za procesijo. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor šesti dan; b) udom br. za uboge duše v vicaah; c) udom br. sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska brat.; e) istim kakor 13. dan, in sicer dvakrat p. o. — V. o.

21. Petek. Sv. Alojzij. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu svetega očeta.

24. Ponedeljek. Sv. Janez Krstnik. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 6. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom družbe treznosti; e) istim kakor 13. dan.

28. Petek. Presv. Srce Jezusovo. P. o.: a) pod navadnimi pogoji vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. sv. R. Telesa kakor 6. dan; e) istim kakor 13. dan. — V. o.

29. Sobota. Sv. Peter in Pavel. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 6. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. za uboge duše v vicaah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan; f) istim kakor 13. dan. — V. o.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Pozor — veliko pranje je skupno pranje!

Krpe za čiščenje se perejo skupaj z ostalim perilom — prašno, često nezdravo perilo skupaj s posteljnino. Kako lahko se prenese na ta način nevarne kali in nesnago na perilo, ako se ga ne opere zares higijenično čisto. Zato vzemite za veliko pranje Schichtov Radion. — Pri

kuhanju prehaja na milijone kisikovih mehurčkov s čistilno peno mila vred skozi perilo, ga temeljito opere in uniči vse bolezenske kali.

* Kar je dobro za pranje navadnega perila, velja tudi — seveda vsako na svoj način prano — za volno in svilo.

Domači izdelek

SCHICHTOV
RADION
pere vse higijenično čisto

R.J. 4-35